

GENÇ KALEMLER

14 Şubat Dünya Öykü Günü için
ortaokul ve lise öğrencilerinin
kaleminden doğan
2025-2026 yılı öyküleri

100 YIL SONRAYA YOLCULUK

Bilge Şahin

100 YIL SONRAYA YOLCULUK

Bir yaz günü, arkadaşlarımla Galata Port'taki Modern Sanatlar Müzesi'ne gittim. Çok ilginç resimler ve heykeller vardı. Neredeyse her şeyin fotoğrafını çekiyordum.

Ben resimlere bakarken arkadaşlarım dalga geçip resimdeki şeyleri birbirlerine veya futbolculara benzetmeye çalışıyorlardı. Neyse, konuya gelelim, asıl anlatacağım konuya, birkaç günlüğüne geleceğe gitmem konusuna. Ben, arkadaşım Eren ve Ayça ile müzede gezerken Eren'in küçük kardeşi Ömer'in ve diğer arkadaşımız Ali Miran'ın hiçbir yerde olmadığını fark ettik. Herhalde kaybolmuşlardı. Hemen onları aramaya başladık. İkisini de farklı katlarda saklanırken bulduk. Meğer saklambaç oynuyorlarmış. Ali ve Miran bir duvarın arkasına saklanmıştı ama personel harici olan bir odaya girip orada saklanmıştı. Fakat o odada ilgimizi çeken garip bir şey vardı. Buzdolabına benzeyen, dolap gibi cam kapaklı içinde bir sürü düğmesi olan, yan kısmında ise sekiz tane ampulü olan garip bir makineydi. Ömer ısrarla bir zaman makinası olduğunu söyleyip durdu. Tabi hiçbirimiz ona inanmadık ve hemen eve gitmek için yola çıktık. Ertesi gün ben müzeye tekrar gittim. Çünkü önceki gün doğru düzgün gezememiştım. Gezmeye devam ederken aklıma sürekli önceki gün gördüğüm makine geldi. Kendimi tutamayıp o odayı buldum. Gizlice içeri dalıp makineyi incelemeye başladım. İçine, dışına, her yerine tek tek baktım. Çok ilginçti. Ben düşüncelere dalmışken içeri aynı zamanda başka birisinin girdiğini fark etmemiştim. İçeri giren her kimse beni makinenin içine fırlattı; itti daha doğrusu. Çıkmaya çalışıp "Yardım edin beni buradan çıkarın!" diye bağırmaya başladım. Kimsenin duymadığını anlayınca panikleyip bütün düğmelere basmaya başladım. Çünkü makine acayip bir şekilde sallanıyordu. Sallanması durana kadar rastgele bir şekilde düğmelere basmaya devam ettim. Gözlerimi açtığımda başım çok ağrıyordu. Afallamıştım sanki. Etrafıma bir baktım ve kendimi alışveriş merkezinde sandım. Meğer sokaktaymışım, sokak olduğunu çok geç anladım. Çünkü kedi yok, köpek yok, çöp kutuları yok, arabalar yok, çok az insan var; her yerde uzun gökdelenler, bir sürü bina vardı. Herhalde o girdiğim şey zaman makinesiydi diye düşündüm. Hemen birisinin yanına gidip: "Affedersiniz hangi yıldayız acaba?" diye sordum. Sorduğum kişi bana deliymişim gibi baktıktan sonra "2126'dayız tabii ki." diyerek hemen gitti. Vay be! 100 yıl ileri gitmiştim.

100 yıl ileride olduğumu öğrenince hemen etrafıma dikkatle bakmaya başladım. Evet, teknoloji mağazasıydı adeta. Her yerde ama her yerde ekranlar vardı. Sanırım insandan çok robot gördüm. Bir anda aklıma bir soru geldi. Acaba sağlık ne kadar gelişmişti. 100 yıl ilerideydik sonuçta... Sağlık demişken de aklıma anneannem geldi bir anda. (Anneannem kanser ile mücadele ediyordu.) Anneannemi düşünürken ise bütün ailemi merak etmeye başladım; acaba hala yaşıyorlar mıydı? Peki ya arkadaşlarım, kedim, okuluma ve evime ne olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu. Hemen bir robota şu an yaşadığım şehri sordum. Robot: "Doğru ülkede olduğunuza emin misiniz? Bu ülkede öyle bir şehir olduğundan hiç emin değilim de, şehrin adı neydi tekrarlayabilir misiniz acaba?" gibi bir şeyler söyledi. Ben de daha fazla uğraşmayıp, teşekkür edip gece kalacak bir yer aramaya başladım. Sonuçta bir süre gelecekte kalacaktım.

Bir şekilde herhalde küçük olduğum için bir otel odası ayarlayabildim. Yorulduğum için hemen gidip yattım. Sonra bir anda uyandım. Bir şey ayağımı ısırmıştı. Beyaz bir şey. Kedime benzeyen bir şey. Hemen kalktım bir de ne göreyim! Eve geri gelmişim. Çok mutlu oldum. Annem geldi ve "Günaydın canım herhalde bugün müzeden sonra çok yorulup arabada uyuyakaldın." dedi. Çok rahatlamıştım. Meğer her şey bir rüyaymış. Geleceğe gitmek için henüz çok erken.

Bilge ŞAHİN 7/C

**BİR SAAT
BİR MACERA
BİR CUMHURİYET**

Bir Saat, Bir Macera, Bir Cumhuriyet

Merhaba, ben Ela. Bugün sizlere birkaç ay önce yaşadığım ve muhtemelen çok olacağınız bir anımı anlatacağım. O gün dedemin tavan arasında eski eşyalarını karıştırırken hayatımın tamamen değişeceğini bilmiyordum. Tozlu sandıkların arasında garip bir saat buldum. Saat diğerlerine hiç benzemiyordu. Üzerinde küçük bir yazı vardı: “Zamanı geri al.” Önce bunun eski bir oyuncak olduğunu düşündüm. Ama saatin arkasındaki düğmeye bastığım anda her şey değişti.

Bir anda etrafımı parlak bir ışık kapladı. Kulaklarımda uğultu vardı. Gözlerimi kapattım. Kalbim hızla atıyordu. Gözlerimi açtığımda kendimi kalabalık bir meydanda buldum. İnsanlar farklı giyiniyordu. Kadınlar uzun etekli elbiseler ve şapkalar takıyordu. Erkeklerin de çoğu şapkalıydı. Bir duvarda asılı takvime baktım: 1926. Tam 100 yıl geriye gitmiştim.

Etrafı incelerken iki adamın gizlice konuştuğunu duydum. “Belgeyi almamız gerekiyor, yoksa o okul açılacak,” dediler. Bunu duyunca meraklandım ve onları dinlemeye başladım. Biraz dinledim ve neyden bahsettiklerini anladım. Yeni açılacak bir okul ve okulla ilgili bir belge ile alakalıydı. Eğer belge çalınırsa okul açılmayacaktı. Ve onların amacı da belgeyi çalıp kız çocuklarını okutmamaktı.

İçimde hem korku hem de cesaret vardı. Çünkü bir kız çocuğu olarak o okulun ne kadar önemli olduğunu hissediyordum. Cumhuriyet sayesinde kız çocukları eğitim hakkı kazanmıştı. Belki o okulda okuyacak kızlardan biri ileride öğretmen olacak, biri doktor olacak, biri de ülkesine büyük katkılar sağlayacaktı. Buna engel olunmasına izin veremezdim. Adamları uzaktan takip ettim. Dar sokaklardan geçtik. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sanki sesini herkes duyacaktı. Sonunda belediye binasına girdiler. Ben de sessizce içeri süzüldüm. Koridorda mühürlü bir zarf vardı. Adam tam zarfı alacakken ayağımla yanlışlıkla bir kovaya çarptım. Büyük bir ses çıktı. Adamlar bana doğru döndü.

Korkudan titresem de koşmaya başladım. Merdivenlerden indim, avluya çıktım. Peşimden bağıryorlardı. Tam yakalanacakken bahçedeki bir görevliye durumu anlattım. Görevli hemen diğer memurları çağırdı. Adamlar yakalandı ve belge kurtarıldı.

Ertesi gün okulun açılış töreni yapıldı. Küçük kızlar sıralara oturmuş heyecanla öğretmeni dinliyordu. Öğretmen tahtaya yeni harfleri yazdı ve “Cumhuriyet bizlere eşit eğitim hakkı verdi,” dedi. O an gözlerim doldu. Çünkü ben 100 yıl sonradan geliyordum ve bugün okula özgürce gidebiliyorsam, bunun o gün atılan adımlar sayesinde olduğunu biliyordum.

Tam alkışlar yükselirken cebimdeki saat yeniden titremeye başladı. Geri dönme zamanı gelmişti. Meydana son kez baktım. Dalgalanan bayraklar, umut dolu yüzler ve yeni bir başlangıcın heyecanı...Gözlerimi kapattım. Işık kaybolduğunda yeniden dedemin tavan arasındaydım. Saat artık çalışmıyordu. Ama ben artık eski Ela değildim.

O günden sonra Cumhuriyet’in sadece tarih kitaplarında yazan bir kelime olmadığını anladım. O, bir umut, bir cesaret ve bir gelecek demektir. Eğer bugün hayaller kurabiliyorsam, fikirlerimi özgürce söyleyebiliyorsam ve eğitim alabiliyorsam, bunu 103 yıl önce her şeyini arkada bırakarak, her şeyi göze alarak yapan Atatürk’e borçluyum,yani borçluyuz. Ve ben bu anımın adını Bir saat, Bir macera, Bir Cumhuriyet koyuyorum.

Ela Özgü CÖRÜT 7/C

BURDA HER ŞEY DİJİTAL

Geleceğe Yolculuk

NİL BEREN TURAN

BURDA HER ŞEY DİJİTAL

İşten eve yorgun bir şekilde gelmiştim. Kendimi direkt koltuğa attım, kumandaya yöneldim ve bir film seçtim. Filmin konusu 100 yıl sonrayı anlatıyordu. Bir süre sonra uykuyakalmışım. Daha sonra bana dokunarak uyandırıldığımı fark ettim. Kafamı çevirdiğimde bir robot gördüm. Elindeki suyu bana uzattı. Daha sonra kalkıp ofise gitmem gerektiğini söyledi. Odama gittiğimde iş kıyafetlerimi ütüleyen bir robot gördüm. Farklılıkla kıyafetlerimi giyerek daha önce hiç duymadığım bir ses bana “kahveniz hazır” diye seslendi. Kahvemi içtikten sonra montu bana giydirdi ve dışarı çıktım.

Dışarı çıkınca bambaşka bir dünya ile karşılaştım. Uçan arabalar, uzay kaykaylarıyla oyun oynayan çocuklar gördüm. İşe giden insanlar vardı ve çok şaşırdım. İşe gitmek için jet taksi aradım ama etrafta hiç sarı taksi görmedim. Hatta bazı arabaların içinde şoför yoktu. İşe gitmek için o arabalardan birine bindim. Sonra sanki iş adresimi ezberlemiş gibi beni iş yerine ulaştırdı. Her şey sistemde kayıtlıydı.

İş yerine girdiğimde danışmada beni bir robot karşıladı. Bana insan gibi “Günaydın, nasılsınız?” dedi. Şaşırmaktan sadece “Günaydın” diyebildim. Beni ofisimin bulunduğu kata gidebilmem için asansöre yönlendirdi. Ofis katına çıktığımda neredeyse bütün çalışanlar robottu.

Bütün gün toplantı ve etrafımda neler olduğunu anlamaya çalışmakla geçmişti. Her şeyi bir robot yönetiyor, yapacağım her şeyi söylüyordu. Bu durum beni üzmeye başlamıştı.

Eski hayatımı özlemiştim.

Bir robot yanıma yaklaşp “Artık dönme zamanın geldi,” dedi. Gözlerimi açtığımda koltukta uzanıyordum. Televizyon açıktı ama film bitmişti. Bir süre yerimden kalkamadım. Sanki başka bir dünyadan dönmüş gibiydim. Kendime gelmek için bir su içtim.

Daha sonra düşündüm, teknoloji hayatımızı kolaylaştırırsa da her şeyin onun kontrolünde olması iyi değildir.

Nil Beren TURAN 7/C

GELECEK

O gün Burak'ın yanına gitmiştim. Burak 3 yıldır zaman makinesi yapmakla uğraşıyordu. Bu konuda baya yetenekliydi. Burak'ın yanına gittiğimde ,Burak çok mutluydu. Bir anda çığlık attı "Bitti, bitti sonunda başardım." Mutluluğu gözlerinden anlaşıyordu. Birden Burak anlatmaya başladı. "Şimdi , bu sarı düğmeye bastıktan sonra saati takacaksın , tam olarak 24 saat boyunca 2126 yılında olacaksın yaparsın değil mi ?" dedi. Hiç düşünmeden kabul ettim, " Tabi yaparım 100 yıl sonrası kesinlikle harikadır . Havada uçan arabalar, yeni model telefonlar ve en önemlisi savaşız kötülükten uzak bir dünya." 10 dakika sonra Burak tüm hazırlıkları tamamlamış elinde kamera ile duruyordu. Arkamı döndüğümden cebime bir şey koymuş gibi hissettim ama umursamadım. Burak "İçeri gir." dedi. Bende hiç tereddütsüz girdim zaman makinesine. Beyaz ışık gördüm öldüm sanmıştım. Bir anda baktım ki etrafta askerler vardı anlamıyordum. Kırık dökük arabalar, yıkılmış evler , evsiz insanlar vardı anlamıyordum. Geleceği asla böyle hayal etmezdim. Bir askerin yanına gittim ve sordum "Neler oluyor, neden buralar böyle?" diye. Asker bana kısa bir süre bakıp gitti. Şaşkındım etraf dumanlıydı. O sırada evsiz küçük bir çocuk geldi ve "Sen kimsin?" diye sordu bende ismimi, geçmişten nasıl geldiğimi anlattım ve ona sorularımı sordum ve dedi ki, "70 yıl önce çok büyük bir savaş çıkmış ,dünya savaşı . Dünya savaşı başlamış teker teker insan sayısı azalmış insanlar ailelerini, arkadaşlarını kaybetmiş." sesi ağlamaklı geliyordu. Biraz duraksadıktan sonra devam etti "Savaş baya uzun sürmüş ölmeyen çok az kişi var çoğunluk sığınaklarda etrafta bir sürü askerler var neden olduğunu bilmiyoruz." Gözlerim doldu ve sordum, "Peki savaşlar neden başladı?" çocuk. "Ben savaşlar bittikten birkaç yıl sonra doğdum bunları bana savaştan tek sağ çıkan dayım anlatmıştı Savaşlar ise teknoloji yüzünden ortaya çıkmış Geçmişten geldiyse belki geleceği değiştirebilirsin kim bilir. Gitmem gerek." deyip gitti. Gitmeden elime bir defter bıraktı. Üstünde 2100 yazıyordu bu bir günlüktü. Tam okumaya başlayacakken Burak'ın verdiği saat öttü 24 saat nasıl bu kadar hızlı geçmişti. Cebimde bir şey hissettim bu bir dinleme cihazıydı. Burak cebime bunu koymuştu demek ki. Geçmişe gitmeden Burak'ın dediği aklıma geldi "Geleceği değiştirebilirsin." Bu günlük ve dinleme cihazı ile herkese bunları dinletip gösterebilirim. 2 dakika sonra kendimi Burak'ın zaman makinesinde buldum. Sonra Burak'a bu yaşananları anlattım, dinlettim .1 ay sonrasında haber programlarında gazetelerde bu olay vardı. Belki de geleceği değiştirmeye bir adım daha yaklaşmıştım.

Cemre DEMİRCİ 6/A

HOŞ GELDİNİZ: 2126

Babaannemin Foça'da çok eski bir evi vardı. Oraya yıllardır hiç gitmiyorduk. Bu yaz bir değişiklik olsun diye oraya gitmeye karar verdik. Sabah arabayla erkenden yola çıktık. Oraya vardığımızda Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Arabadan indim ve o kocaman tozlu eve doğru yürümeye başladım. Orası dağlık bir alan olduğundan arabamızı uzağa koyup yürümemiz gerekti. Evin kapısını açtığımızda her yerden toz sarkıyordu. Evin ışıklarını açmak için düğme aradım ancak hiçbir yerde bir düğme yoktu. Annemi çağırdım ve evin her yerini aramaya başladık çünkü hava kararmıştı ve ev toz içindeydi. Sonunda tozların içinden bir düğme buldum ve düğmeye bastım. Gözlerimi açtığımda artık o evde değildim.

Karşımda duran tabelada dijital harflerle "Hoş Geldiniz 9 Şubat 2126" yazıyordu. Tam yüz yıl sonrasına gelmiştim! İlk dikkatimi çeken şey sokaklarda arabaların olmamasıydı. Havaya baktığımda arabaların bulutların altında süzüldüğünü gördüm. Binalar ise betondan değil sanki tamamen camdan yapılmıştı. Şehirde kirlilik yoktu. Egzoz dumanı yoktu. Şehir adeta nefes alıyordu. Yanına yaklaştığım bir kız kulağındaki kulaklığa komut vererek önündeki şeffaf tableti kapattı. Kıyafetleri durduğu yerde ışığa göre renk değiştiriyordu.

Sokakta gördüğüm kapısında robot olan bir restorana girdim. Yemekler çok ilginçti. Küçük bir kapsülü bir makineye attı yardımcı robot ve saniyeler içinde dumanı üstünde bir et çıktı. Teknoloji ne kadar değişmişti. Yemeğimi yedim, biraz daha yürüdüm ve bulutlara kadar uzanan bir otel buldum. Geceyi burada geçirmeye karar verdim.

İçeri girdiğimde beni insana benzeyen robotlar karşıladı. Giriş salonunun ortasındaki resepsiyona gittim. Orada robotlar çalışıyordu. Onlara boş odam var mı diye sordum. Şansım varmış ki bir odam boşmuş. Tam odama çıkacakken çıkacak bir yer olmadığını fark ettim. Tekrar resepsiyona gittim ve nereden çıkacağımı sordum.

Bana yuvarlak, küçük ve tek kişilik kapsüle benzeyen bir şey gösterdiler. O şeye bindim ve gözlerimi açıp kapatmamdan odanın kapısındaaydım. Bana verdikleri kartla kapımı açtım ve içeri girdim. İçeride bir yatak, televizyon ve dolap vardı. Yatağa yattığımda sanki yatağın içinde su varmış gibi hissettim. Sabah uyandım ve otelden çıktım.

Otelin karşısında bir kahve dükkanı vardı. Oraya girdim ve robot bana menüyü okudu. Tam sipariş verecektim ki bir anda tekrar gözlerim kapandı ve kendimi babaannemin evinde buldum. Aniden dönmemin nedeni elektriklerin kesilmesiymiş. Elektrikler gidince düğme kendi kendine kapanmış ve oradan gelmişim.

Bu geziyi hayatım boyunca bir daha unutmayacağım ve bu geziyle ilgili bir kitap yazacağım. Sabırsızlanıyorum!

DURMAYA VAKİT YOKTU

DURMAYA VAKİT YOKTU

Gözlerimi açtığımda dünya kaçıyordu. Yerimde duruyordum ama her şey benden uzaklaşıyordu sanki insanlar yürümüyor, bir noktadan diğerine geçip kayboluyordu. Sesler vardı ama anlamları yoktu. Bir cümle duyuyor, devamını asla istemiyordum.

Telefonuma baktım. Tarih yüz yıl sonrasını gösteriyordu. Şaşırmam gerekiyordu ama vakit yoktu. Karşımda yarım kalmış ,büyük yapılı bir bina vardı. Saatler geçtikçe bina bitmişti, gözlerime inanamadım. Bu nasıl olurdu? Şu an nerede olduğumu bilmiyordum, en iyisi birine sormaktı. Ben de öyle yaptım.

-Pardon burası neresi?

-Bu nasıl bir soru böyle. Burası “Tuvar”. Daha önce burayı hiç duymadın mı? Burası teknolojinin en gelişmiş yeri.

-Peki bir şey soracağım. Hayvanlar nerede?

-Hayvan mı? Onlar hayvan barınak adlı yerlerde kalıyorlar çünkü yasak! Burada kedi köpeğin yaşaması imkansız. Havanın kaç derece olduğuna baktın mı?

-Yoo kaç ki? Gerçi ben bakabilirim☺ NEEEE 78 dereci mii! Peki kedi, köpek burada yaşamıyorsa sen nereden biliyorsun?

-Benim tarihe ilgim çoktur internetten bakmıştım. Ayrıca yapay zeka büyük bir su kaybına yol açtı.

-Böylece hayvanlarda yaşayamaz oldu. Havanın sıcaklığı da klimalardan dolayı hissedilmiyor.

-Bana inanmayacaksın ama ben geçmişten geliyorum.

-Gerçekten mi? Dur sana neden inanmayacağımı düşündün ki teknoloji o kadar gelişti ki artık her şey mümkün.

-İnanmana çok sevindim.

-Bu arada daha tanışmadık ben Nevi.

-Bende Irmak, tanıştığımıza memnun oldum.

Gözlerim karardı. Uyandığımda kendi zamanımdaydım. Yavaş ilerleyen bir inşaata baktım ve ilk kez bu yavaşlığa sevindim. Çünkü anladım ki zaman çok hızlanırsa her şey biter ama insanlar biteni fark etmez.

-Yanıma baktım ki Nevi de benimle gelmişti.

Irmak YALÇINKAYA 6/A

GELECEĞE AÇILAN SAAT

Günlerden bir gün ormanda yürüyordum. Bir de ne göreyim, yerde bir saat vardı. Elime aldım ve “Bu neymiş?” diye bakarken saat elimde patladı! Bir anda etraf değişti. Havada uçan insanlar ve arabalar vardı. Meğer 100 yıl ileriye ışınlanmışım.

Her yer çok değişikti. Neredeyse uzaya uzanacak gökdelenler vardı. Farklı görevlerde çalışan bir sürü robot görüyordum: biri bebek bakıyor, biri yemek siparişi götürüyordu. Çok korkmuştum, ne yapacağımı bilmiyordum. Annem yok, babam yok... Tek başıma 100 yıl ilerideydim.

Yanıma bir polis robot geldi ve “Burada ne yapıyorsun?” dedi. Ben de ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Sonra bana annemle babamın isimlerini sordu, ben de söyledim. “Acaba onlar da burada mı?” diye düşündüm, ta ki robot “Böyle biri yok.” diyene kadar.

Polis robot bana bir anne robot göndereceğini söyledi ve beni bir eve götürdü. Söylediği robot annenin adı Maria’ydı. Çok güzel bir ismi vardı ve hiç robot gibi görünmüyordu; aynı insan gibiydi. Maria ile tanıştım. Annemin yerini tutmuyordu ama yine de bana iyi davranıyordu.

“100 yıl geriye nasıl dönebilirim?” diye sordum. O ise şaka yaptığımı sanıp güldü. Kimse bana inanmıyordu. O an tamamen yalnız olduğumu hissettim. Telefonum cebimdeydi, annemi aradım ama “Böyle bir numara yok.” dedi telefon.

Maria bana ne yemek istediğimi sordu. “Makarna yerim.” dedim ama anlamadı. Daha bilinen bir yemek söyledim, onu anladı. Ama aslında yemek istemiyordum; annemi ve babamı çok özlemiştim.

O gece uyuyamadım. Pencereden dışarı baktım. Uçan arabaların ışıkları gökyüzünde yıldız gibi parlıyordu. İçimden “Belki de buradan çıkmanın bir yolu vardır.” diye düşündüm. Sessizce evden çıktım ve etrafı keşfetmeye başladım.

Bir süre yürüdükten sonra büyük bir teknoloji merkezine rastladım. İçeri girdim. Her yerde ekranlar ve robotlar vardı. Bir robot bana yardım isteyip istemediğimi sordu. Ben de başıma gelenleri anlattım. Başta inanmadı ama üzerimdeki eski model telefonumu görünce şaşırdı. Telefonun gerçekten geçmişten geldiğini söyledi.

Beni bir laboratuvara götürdüler. Orada zaman yolculuğu üzerine çalışan robotlar vardı. Saatten bahsettiğimde ilgilerini çekti. Bana o saatin bir zaman cihazı olabileceğini söylediler. Geri dönmem için benzer bir enerji üretmeleri gerektiğini anlattılar.

Bir süre bekledim. O sırada gelecekteki hayatı izleme şansım oldu. Okullar bile farklıydı;

öğrenciler kitap taşımıyordu, her şey hologram ekranlardan yapılıyordu. Parkta oynayan çocukların yanında güvenlik robotları vardı. İnsanlar acele etmeden yaşıyor gibiydi ama yine de bana biraz soğuk gelmişti. Çünkü ailem yoktu.

Sonunda beni çağırdılar. Küçük bir cihaz hazırlamışlardı. “Bu seni geri gönderebilir.” dediler. Çok heyecanlandım ama biraz da korktum. Maria’ya veda ettim. Bana sarıldı ve güçlü olmamı söyledi. Onu bırakırken garip bir şekilde üzül müştüm.

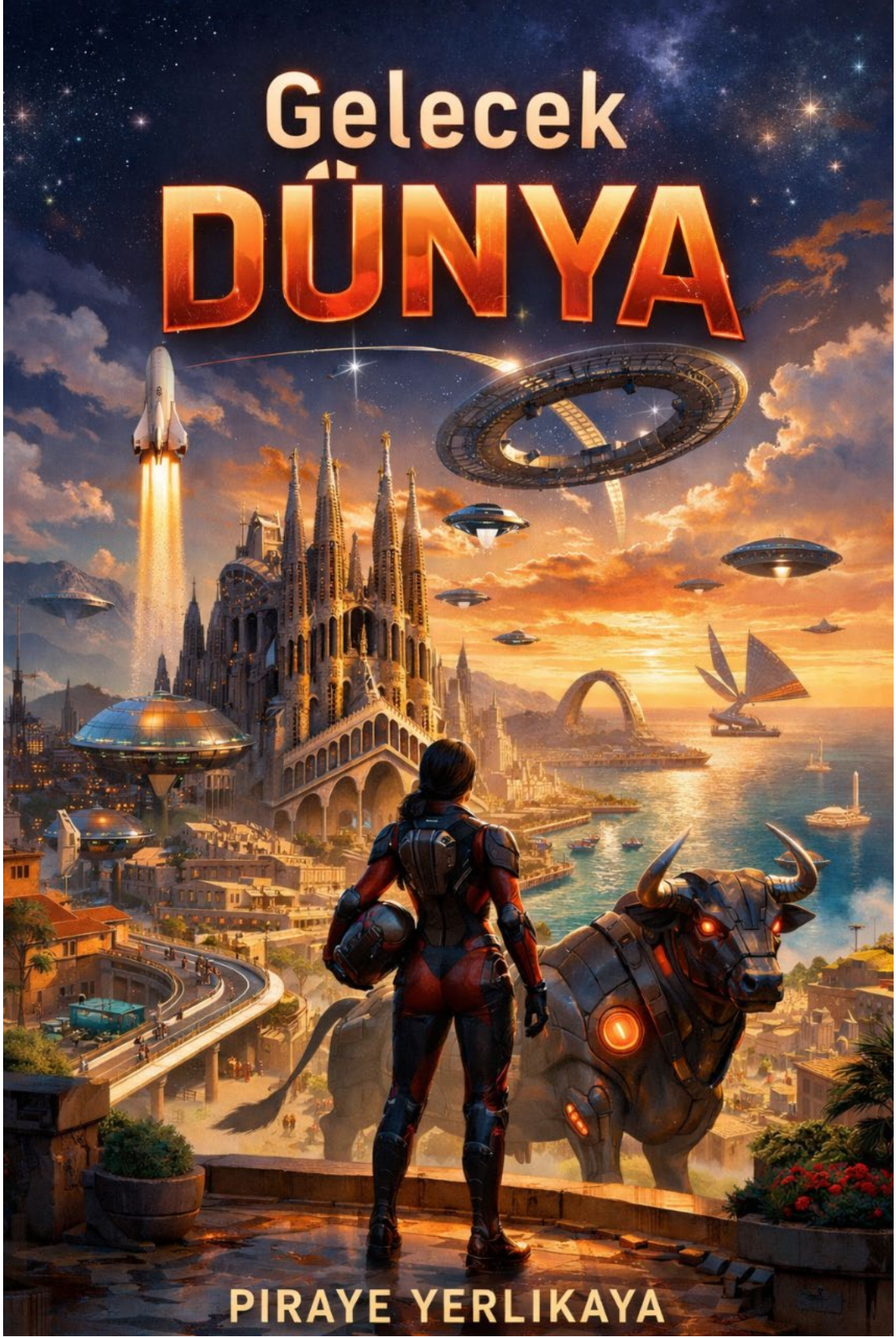
Cihazı çalıştırdım.

Bir ışık parladı...

Sonraki gün uyandığımda kendi evimdeydim. Annem “Kahvaltı hazır!” diye sesleniyordu. Çok mutlu oldum. Hemen kalkıp yanlarına koştum. Her şey normaldi, sanki hiç gitmemiştim.

Ama çantamı toplarken cebimde küçük metal bir parça buldum. Gelecekteki cihazdan kalmış gibiydi. O an düşündüm:
Belki de hepsi sadece bir rüya değildi... Belki bir gün yine o saate rastlarım.

Asude DEMİR 7/C

GELECEK DÜNYA

Ben bir bilim insanıyım. Çok uzun zamandır zaman makinesiyle geleceğe gitmeye çalışıyorum. En sonunda başardım ve İspanya'nın 100 yıl geleceğine gittim. Öyle şeyler gördüm ki bunlara diğer insanların da tanıklık etmesini istedim. O yüzden İspanya'da geçirdiğim 3 günü günlük haline getirdim.

1. GÜN

Zaman makinesinden indiğimde İspanya'nın sizin Madrid diye bildiğiniz ama şu an Madrid olmayan şehrine indim. Kalacak yer aramaya başladım. Uçan Otel diye bir yer buldum. Uçtuğuna pek inanmasam da gerçekten şok oldum. Otele uçan platformlarla girebiliyorduk. Otele girdiğimde beni görevliler karşıladı. Ama ben onların olduğunu günün sonunda anlayabildim. Her şeyleri insanlara o kadar çok benziyordu ki onları insan sanmamak mümkün değildi. İçeri girince bana hologram bileklik verdiler. Otelde akşam yemeği olarak paella aromalı hap verdiler. Hap dediğime bakmayın. Tadı gerçekten bir yemek yiyormuşsunuz gibiydi. Akşam ise uçan yatağında uyudum.

2. GÜN

Bu sabah yatağımın yanındaki sizle konuşabilen, soruları cevaplayabilen ve alarm kurabilen bir sesli servis beni uyandırdı. Kahvaltıda İspanyol kahvaltısının aromasının olduğu birkaç hap daha verdiler. Bugün gezmeye gittim. Otelden çıkınca beni uçan taksiler ve onları kullanan robotlar karşıladı. Birine bindim ve hologram paraları verdim. Taksiyle giderken bir anda sahil gördüm. Normalde Madrid'de sahil yoktu. Yapay sahil yapmıştı insanlar. Çok güzel görünüyordu. Hemen taksiden indim ve denize doğru koştum. Akşama kadar sahilde kaldım. Otele döndüm, yemek yedim ve yattım.

3. GÜN

Bugün İspanya'dan ayrılacağım. Son kez bir yerlere gitmek için otelden ayrıldım. Bazı eski yerlere gitmek için otelden taksi buldum. En sonunda zaman makinesini hazırladım ve eskiye yani kendi zamanıma geri döndüm.

Türkiye'deki laboratuvarıma indiğimde 100 yıl gelecek ve şu anki zaman çok farklı geldi. Zaman makinesini kaldırdım. Belki yine giderim.

Piraye Yerlikaya 6/A

KAPADOKYA MACERAM

Sıcak bir yaz günüydü. Ailedeki herkes çok heyecanlıydı. Çünkü yarın Kapadokya'yı gezmeye gidecektik. Daha önce hiç gitmediğimiz bir yeri görmek çok iyi bir deneyim olacaktı. Bunları düşünmeyi bırakıp ailecek kahvaltı yaptık. Hemen akşam olsun hızlıca yatağıma geçip uyumak istiyordum. Fakat tam tersi, zaman hiç geçmiyor gibiydi. Sonunda hava kararmıştı, evde derin bir sessizlik olmuştu. Evdeki herkes erken yatmıştı, çünkü sabah erken kalkılacaktı. O heyecanla nasıl uyuyacağımı düşünürken derin bir uykuya daldım ve beklenen gün gelmişti. Annem, babam hepsi kalkmıştı. Ben zaten erkenden uyanıp, son hazırlıkları yapıp, bavula eklenecekleri koyup annemlerin uyanmalarını bekliyordum. Kapadokya'da tam bir hafta kalacaktık. O yüzden gezmek için bol bol zamanımız olacaktı. Daha fazla vakit kaybetmeden yola çıktık. Sonunda yola çıkmıştık. Sonunda Kapadokya'ya varmıştık. Öncelikle otele yerleştik. Annem ve babam ilk gün evde kalmayı, dinlenmemizi söyledi. Israr etmedim çünkü yolculuk beni de yormuştu ve Kapadokya maceramız bugünden itibaren başlamıştı. Bu hani hepimizin bildiği sıcak hava balonlarına bugün binecektik. Annem yüksekten korktuğu için binmedi. Ben ve babam bindik. Harika bir deneyimdi. Yorucu bir günü de atlatmıştık ve en çok merak ettiğim Peri Bacaları'nı görmek için yola çıktık. O güzel Peri Bacaları'na varmıştık. Güzelce her yeri gezdik ve annem ve babam yorulduklarını söyleyip bir kafede oturdular. Fakat ben hiç yorulmamıştım. Kendim gezmek istiyordum. Anneme kendim gezebilir miyim, diye sordum ve evet, dedi. Kendim gezeceğim için çok mutluydum. Peri Bacaları'nı merak ettiğim için ilk onlardan başladım. Ve birkaç tanesine girdikten sonra büyük bir Peri Bacası'nın içinde bir kutu gördüm. Yanına yanaşmakta tereddüt ettim. Fakat merakıma yenik düşüp kutuyu açtım. Fakat bu bir kutu değildi. Bu bir makineydi. Makinenin yanında aletler vardı. Herhalde biri bu makineyi tamir ediyor, diye düşünmeme fırsat kalmadan olanlar oldu.

Büyük bir ışık patlaması oldu ve gözümü açtığımda başka bir yerdeydim, hem de çok değişik bir yerdeydim. Birkaç saniye kendime geledim ve etrafa boş boş baktım. Her şey o kadar garipti ki uçan ekranlar ve insanların ellerinde tuttuğu şeffaf telefonlar çok garipti. Kendime gelmem uzun sürdü

ve etrafta dolanmaya başladım. Fakat içten içe korkuyordum. Çünkü etraftaki kimseyi tanıımıyordum. Güvenilir bir tip aradım ve tatlı gözüken bir kadına rastladım. Kadına “Burası neresi?” diye sordum. Kadın gülerek burasının Türkiye olduğunu söyledi. Fakat burası Türkiye’ye hiç benzemiyordu. Belki tarih farklıdır, diye düşündüm ve kadına bu sefer de tarihi sordum. Keşke sormasaydım. Çünkü kadın bana 2126 yılının ocak ayındayız, dedi ve çekip gitti. Ben kalakaldım. Çünkü bu demek oluyor ki ben 100 yıl sonraya ışınlanmışım. Etrafımın garip olmasından belliydi. Üstün bir teknoloji vardı burada. Bir tane sokağa girmeye karar verdim. Fakat kimsecikler yoktu. Upuzun binalar vardı burada. Bizim oralara hiç benzemiyordu, diye düşünürken tepemden araba geçti. Evet yanlış duymadınız araba geçti. Burası o kadar değişikti ki hala inanamıyordum. Gördüğüme göre burada hiç okul, hastane yoktu. Caddede insanlardan daha fazla robotlar vardı. Demek ki 100 yıl sonra Türkiye böyle mi olacaktı? Yavaş yavaş anneleri özlemeye başlamıştım ve acıkmıştım. Bu farklı dünyada nasıl anneleri bulacağımı ya da yemek bulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve yine ışık patladı. Gözümü açtığımda anneler ve bir adam vardı. Anneme ve babama sarıldım ve olanları teker teker anlattım. Onlar da heyecanla beni dinlediler ve o adamsa makineyi yani zaman makinesini icat eden kişiymiş. Saklayacak bir yer arıyormuş ve buraya koymuş. Makineyi incelemek için çantamı kenara koymuştum. Anneler de beni böyle bulmuştu. Koca bir tatil de burada bitmişti. Hayatımda yaptığım en iyi tatil olabilirdi. Zaman makinesini yapan adam bir şirket kurdu ve 100 yıl sonraya gitmek isteyenleri kısa bir süreliğine yolluyor. Çok iyi değil mi? Maceralarla dolu Kapadokya seyahatimiz de böyle geçti. Bir daha ki gezimizde 100 yıl sonraya ailecek gitmeyi planlıyoruz. Peki, siz olsanız gider miydiniz?

Nehir İnanç 7-C

ZAMAN YOLCULUĞUNDA 3 GÜN

MİNA SÜLEYMANOĞLU
6/B

ZAMAN YOLCULUĞUNDA 3 GÜN

Zaman makinesinin kapısı kapanırken metalin soğukluğu avuçlarımı yaktı. Ekranda tek bir tarih yanıp sönüyordu: 2126. "Üç gün" demişti profesör. "Daha fazlası geri dönülmez sonuçlar doğurur."

Gözlerimi açtığımda gökyüzü tanıdık değildi. Güneş, sanki daha solgun, bulutlar ise geometrik şekiller halinde dizilmişti. Şehrin üzerinde sessizce süzülen araçlar vardı ama ne motor sesi ne de korna... Dünya sessizleşmişti.

İlk adımımı attığımda yere değil, hafifçe titreşen saydam bir zemine bastım. Yollar artık asfalt değildi, enerjiyle beslenen yüzeylerdi. İnsanlar acele etmiyordu. Kimse telefonuna bakmıyordu. Çünkü herkesin kulağında, gözünde, zihninde her şey vardı.

Bir çocuk bana baktı.

"Geçmişten geldin." dedi hiç tereddüt etmeden. Şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı. Gülümsedi.

"Zaman kokun var."

O an anladım: Gelecek, geçmişini unutmuştu ama geçmişini tanıyordu.

İkinci gün şehir merkezine gittiğimde gerçeği öğrendim. Yüz yıl önce insanlar doğayı tüketmiş, savaşlar çıkmış, dünya neredeyse yaşanmaz hale gelmişti. Kurtuluş, duygularını bastıran bir yapay zeka sistemiyle gelmişti. İnsanlık hayatta kalmıştı ama bedelini hissetmemekle ödemişti.

Bir müzeye girdim. Cam bir fanusun içinde eski bir eşya vardı: Bir kitap. Üzerinde "Hikayeler - Yasaklı" yazıyordu.

"Çünkü hikayeler duyguları hatırlatır." dedi müze görevlisi. "Ve duygular kaosa yol açar."

Üçüncü gün kararımı vermiştim. Zaman makinesine dönmeden önce sisteme küçük bir şey yükledim, geçmişten getirdiğim tek dosya... Bir hikaye. Sevgi, korku, pişmanlık ve umutla dolu bir hikaye.

Makine çalışırken şehirde bir şey oldu. İnsanlar durdu. Gözlerinden yaş aktı. İlk kez ağlıyorlardı.

Geri döndüğümde profesör yüzüme baktı.

"Ne gördün?" dedi.

Cevap vermedim. Sadece řunu dűřűndűm: Geleceęi kurtaran řey teknoloji deęil, hatırlamaktı. Zaman makinesi çalıřmayı durdurduęunda ilk kez herkes aynı řeyi hatırlıyordu.

6/B Mina Sűleymanoęlu

Zaman Su Gibi Akıp Geçiyor

Merhaba, ben Zeynep. 11 yaşımdayım. Şimdi sizlerle çok büyük bir sırrımı paylaşmak istiyorum ama bana söz vereceksiniz. Bu sizinle benim aramda sonsuza kadar saklanması gereken bir sır olarak kalacak. Hazır mısınız?

Ben, dün akşam tam tamına 100 yıl sonraya gittim. Nasıl mı? Anlatayım:

Cumartesi günü, yine her zamanki gibi resim kursumu gitmek için annemle birlikte yola çıktık. Evimize çok yakın olan metro istasyonuna vardığımızda çok şükür ki, hafta içinin kalabalığı yoktu. Bu da annemin bana “Maskeni tak!” diye diretmesini engelledi. Ben de nefesim de özgürdük. Kartımı basıp turnikeden geçtikten sonra yürüyen merdivenlere yöneldim. Sağ tarafta durarak soldan acele ile geçen insanları izledim. Duvardaki reklam panolarına merakla bakarken merdivenin sonuna geldiğimizi fark ettim. Aklımda öyle düşünceler vardı ki tren platformuna vardığımızı anlamadım bile. Trenin gelmesine kaç dakika kalmış, diye bakarken rayların orada siyah bir tavşan gördüm. Gözlerime inanmadım. Annemin elini bırakıp sarı çizginin ilerisine geçtim. Annemin seslenişini duymadım bile. Çünkü gördüğüm şey gerçekten siyah, parlak tüylü ve gülümseyen bir tavşandı. Ve bana “Gel.” dedi. Aman Allah’ım! Metro raylarında siyah, parlak tüylü ve gülümseyen bir tavşan şimdi de benimle konuşuyordu. Kendimi çimdikledim.

“Hadi gelsene, ne duruyorsun?” diye seslendi. Bir anneme baktım bir de tavşana ve raylara atladım. Tavşan önde, ben arkasında karanlığa doğru yürüdük ve bir çukurdan aşağı doğru hızlıca kaydık. Tıpkı bir lunapark treninde gibi hissettim. Hızlıca ilerliyor ve hiçbir şey görmüyordum. Ta ki uzaklardan bir ışık fark edene kadar. Işığın kaynağına doğru yaklaştıkça heyecanım katbekat artmaya başladı. Tünelin içinden adeta dışarı fırlatılmış gibi çıktık. Tavşan “Nasıl eğlendin mi?” diye sordu. Sadece başımı sallayabildim. “2126’ya hoş geldin, robotlar ve hayvanlar dünyası seni sevgiyle selamlıyor.” diyerek kahkaha atmaya başladı.

“2126 mı?” dedim. “evet, ta kendisi.” diyerek gülümsedi. Birden kafamın üzerinden hızlıca geçen arabaları gördüm. Sanki bir filmin içindeydim.

“Aa doğru, sizin zamanınızda arabalar hala yerde gidiyor değil mi?” Kekeleyerek “evet” dedim.

“Burada ise gökyüzünde, ayrıca ışınlanma da gerçek oldu. Şimdi bir düğmeye basarak dünyanın öbür ucuna birkaç saniyede ulaşabiliyoruz.”

İşte bu, kalbimin gümbürdeyerek çarpmasına neden oldu. Çünkü bu, benim gibi dünyanın bütün ülkelerine gitmek isteyenler için muhteşem bir buluştu.

“Hadi, fazla düşünme de düş peşime” dedi tavşan. Başımın üstündeki arabaları izleyerek onu takip ettim. Neredeyse her köşe başında bir robotla karşılaştım. Birisi araba tamir ediyor, birisi sokağı temizliyor, birisi havabüs denen otobüsü kullanıyordu. 100 yıl sonrası harika bir yer, diye düşündüm. Tavşan, beni kedilerin ve köpeklerin olduğu bir sokağa getirdi. Bütün hayvanlar, neşe içinde oradan oraya koşturuyordu. “Ne güzel bir yer.” diye düşündüm. Tüm hayvanlar özgür ve çok mutlu. Yanıma gelen sarı tüylü yeşil gözlü kediyi kucağıma alıp sevince bir şey dikkatimi çekti “Neden hiç insan göremedim?” diye sordum Tavşan’a.

Tavşan “Burayı insanlar değil hayvanlar ve robotlar yönetir. Çünkü hayvanlar ve robotlar insanların hiçbir işe yaramadıklarını düşünüp bu dünyayı yarattılar. Sen de biliyorsun ki sizin dünyanızda hayvanlar ve çocuklar çok mutlu değiller. Özellikle hayvanlar sokaklarda sähipsiz ve korunmasız şekilde yaşamaya, var olmaya çalışıyorlar. Çocuklar gerçek oyunlar yerine ekranlara yapışmış durumda. Neşelerini ve hayallerini kaybetmek üzereler. Zaten ilerleyen yıllarda siz de görüp yaşayacaksınız. Bilim ilerleyecek. Robotlar birçok işi yapmaya başlayacak. İnsan ise mutsuz, amaçsız ve tembel şekilde yaşayacak. Yapay zeka beyinlerinin daha da küçölmesine sebep olacak.

Peki, sen neden buradasın? Hayvanları insanlardan çok seven birine ihtiyacımız vardı. Seni seçtik. Çünkü sen sırf su kaynaklarını tüketiyor diye telefonundan Chatgpt'yi silip, gördüğün tüm kedileri sevip hepsine yuva olmak istiyordun. Yani dünyayı ve onun devamlılığını önemsiyordun. Şimdi sana soruyorum, burada bizimle yaşamak ister misin? Senin gibi iyi kalpli bir insan bizim de kalbimize iyi gelecek.”

Dalıp gitmiştim tavşan sustuğunda. “Hey, sana söylüyorum dinlemedin mi beni?” diye uyardı.

-Yok, dinlemez olur muyum? Dinledim ve şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim. Öncelikle teklifiniz için çok teşekkür ederim. Şahane bir şey olurdu sizinle burada yaşamak. Ancak annem ve ailem geldi aklıma. Onlar olmadan ne yaparım, diye düşündüm ve eğer kızmazsanız dünyaya geri dönüp aileme kavuşmak ve sizin burada yarattığınız mutlu dünyayı orada yaratabilmek için çalışmak istiyorum. Şu kısacık zamanda çok şey öğrendim.

Tavşan “Emin misin?” diye sordu. “Evet” dedim. “O zaman geri dönme vakti. Zeynep, şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibi yeniden metro istasyonunda annenin elini tuttuğun ana ışınıyorum seni, görüşmek üzere.”

Gözümü kapatmışım Açtığımda annem “Nerede kaldı bu tren?” diye söyleniyordu. Elini bırakıp sınıksı sarıldım ve “Gelir anne merak etme, zaman su gibi akıp geçiyor.” dedim.

Nasıl? Söylediğim kadar var mıymış? Sizce bu bir rüya mıydı yoksa Tavşan ile zaman yolculuğu mu? Kararı siz verin.☺

ÖZÜM DOĞAN

YÜZ YIL SONRA

YÜZ YIL SONRA

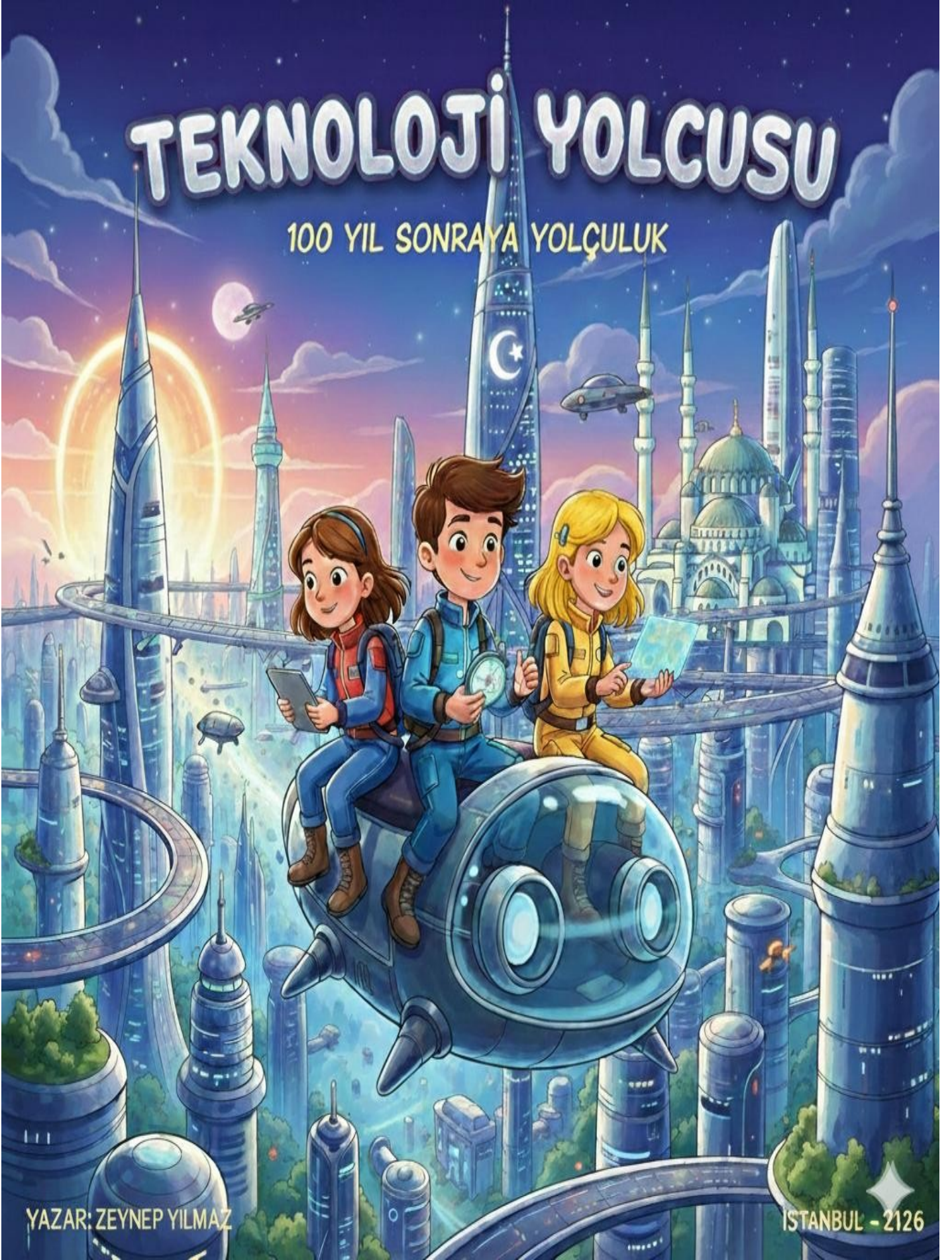
Zaman makinesi bir bodrumdaydı. Tozlu, dar ve fazla sessiz. Üzerinde herhangi bir tarih yazmıyordu ama kullanım talimatı yazıyordu. Talimatları okudum ve “En fazla ne olur ki?” diyerek makinenin içine girip kullanım talimatında yazan şeyleri bir bir uyguladım. Kalbim hızlıydı ama ben kararsız değildim. Çünkü bana göre gelecek korkutucu değil, merak uyandırıcıydı. Makinenin kapısını kapadım ve içimden 10’dan geriye saydım. Bir ışık belirdi. Gözümü açtığımda dünya hala buradaydı ama bambaşka bir yere dönüşmüştü. Şehir çok sessizdi. İnsanların hepsi çok yavaş, sakin ve düzenliydi. Sokaklar neredeyse yok olmuştu. Yollar akış gibiydi. Yürümeye başladım. Kimse ne telefona bakıyordu ne de saate. İlk gelecek hakkında fark ettiğim şey sessiz olmasıydı. Yolda bir yaşlı adama rastladım ve ona saati sordum. Bana uzun uzun baktı. “Ne için?” dedi. Cevap veremedim. Adamın dediğinden anladığım kadarıyla burası zaman sorulacak bir yer değildi ve burada zamanın önemi yoktu. Kimse zamanı takmıyordu. Okul aradım yollarda fakat garip bir şekilde hiçbir yerde okul bulamadım. Çocuklar bireysel öğrenme alanlarında, odalarda robotlarla öğreniyorlardı. Yarış yoktu, sıralama yoktu. Kim daha iyi, kim daha hızlı diye bir tartışma yoktu. Çünkü çocuklar artık kaosla değil, her şeyi sakince öğreniyordu. Sokaklarda araba aramaya başladım fakat ortalıkta herhangi bir araba bulamadım çünkü arabaların hepsi gökteydi, uçuyorlardı. Yollar bomboştu. Ne oynayan çocuklar ne taşıtlar vardı. Burada her şey mükemmel değildi. Bir süre sonra bir grup tarafından fark edildim. Fark edilmem çokta uzun sürmedi. Konuşmamdan, yüzümden, kelimelerimden. Beni bir merkeze götürdüler. Burası hiçbir şeye benzemiyordu. Ne hastaneye ne karakola. Beni sorguya çektiler. “Geçmişten misin?” diye sordular. “Evet.” diye yanıtladım. “Hangi yıldansın?” dediler. “2026” dedim. “Sen oldukça geçmiştensin küçük kız.” dediler. Şaşırmışlardı. Birkaç dakika geçtikten sonra beni bir ormana götürdüler. Bu ormanda çoğu hayvan yoktu. Nesilleri tükenmişti. Burada gerçek yağmur nadirdi. Yağmur yağdığında insanlar durur, sessizce izlerlerdi. Çünkü doğa artık sıradan değildi, kaybedilebilecek bir şeydi. Teknoloji görünmezdi sanki artık. Her yerdeydi fakat kimse ona tapmıyordu. Düşünceleriyle iletişim kuruyordu insanlar. Artık yalan söylemek de zorlaşmıştı. İnsanlar bu yüzden daha az konuşuyordu. Birkaç saniyeden sonra beni esir alan gruba geri dönmek istediğimi söyledim. Makineyi biliyorlardı ama geri dönmemi istemiyorlardı. “Geçmiş geri dönerse hatalarında geri döner.” diye tehdit ettiler. Değişimden korkuyorlardı. Bu ironikti çünkü bir zamanlar değişim için her şeyi feda etmişlerdi. Kaçtım. Şehrin terk edilmiş bir bölgesine gittim. Orada benim gibi birini

buldum. O da geçmişten gelmişti. Biraz sohbet ettikten sonra birlikte kurtulmak için çözüm aradık. Bir bina vardı. Merak edip içeri girdik. İçeride bir alet vardı. Bu bir zaman makinesiydi. Yaşasın! Onu bulmuştuk. İkimizde sırayla içeri girip geri dönmek istediğimiz yılı yazdık. En sonunda eski bodruma geri döndük. Aynı toz, aynı karanlık ama ben aynı değildim. Artık biliyordum. Gelecek bir mucize değil, bir sonuçtu. Ve o sonuç, bugün verilen kararlarla yazılıyordu.

RÜMEYSA EKİN

TEKNOLOJİ YOLCUSU

100 YIL SONRAYA YOLÇULUK

YAZAR: ZEYNEP YILMAZ

İSTANBUL - 2126

- Merhaba ben; Melis, 22 yaşındayken bir makine ürettim ve bu makine yıllar sonra bu gün çalıştı yani ben 30 yaşındayken çalıştı ve arkadaşlarım ile 100 yıl ileri gitme kararı aldık.

Daha önce birkaç projede çalıştım ancak hiçbiri başarılı olmadı. Bundan dolayı bu proje benim başarıım olabilir. Yarın hazırlanıp yola çıkacağız.

Arkadaşlarım; Çiğdem ve Tamer ile hazırlandık, 2 güne yola çıkacağız. Yemeklerimiz, giysilerimiz ve gerekli eşyalarımızı hazırladık. SON 1 GÜN!

Gidiş gününden merhaba!

Şuanda hep birlikte zaman makinesine bindik ve yoldayız.

1 SAAT SONRA...

Çiğdem – Melis biz neredeyiz?

Melis – Sanırım şuan koordinatlara göre İstanbul, Kadıköy'deyiz.

Tamer – Peki, ya şimdi ne yapacağız?

Melis – Eğer koordinatlar arada 100 yıl olmasına rağmen değişmemişse, şuan İstanbul Beşiktaş'a gitmeliyiz.

Tamer – Nasıl yani! Tam tamına 100 yıl ileriye yani 2126'ya mı geldik şimdi biz?

Çiğdem – Evet dediğin gibi oldu Tamer ancak Melis, Beşiktaş'a nasıl gideceğiz biz?

Melis – Navigasyonu kullanarak tabi ki de!

O gün Beşiktaş'a gitmeyi başardık ancak bir şeyi unuttuk; nerede kalacaktık? Üç kişi dışarıda yatacak değiliz ya. Zaten zaman makinesi ile geldiğimiz için arabamızda yok ve ayrıca nasıl geri döneceğimizi de bilmiyoruz...

Tamer – Merhaba buralarda bir otel var mı?

AVM Danışanı – Var hemen arka bina, siz biliyorsunuz burayı değil mi çünkü buralar biraz karışıktır.

Tamer – Eğer İstanbul eski İstanbul ise ama değilse...

AVM Danışanı – Nasıl yani siz nereden geliyorsunuz? Turist değilsiniz?

Tamer – Hayır turist değiliz, biz geçmişten 100 yıl önceden geliyoruz.

AVM Danışanı – Eskiden bu kadar gelişmiş bir teknoloji olduğunu bilmiyorduk! İnanılmaz, bu nasıl olur bu gelişmiş teknoloji... Her neyse sizi tuttum, iyi günler.

Tamer – Sağ ol, teşekkürler.

Her neyse bir otel bulduk 2 günde orada kaldık ama dönmenin vakti geldi yarın gidiyoruz.

1 GÜN SONRA...

Evet şuan günümüze geri döndük ve size bir şey söylemek istiyorum gelecek ve günümüz arasında bir fark göremedim.

Yani aslında bizden size tavsiye teknolojiye güvenmek gerekmez, siz kendinize güvenin gerisi gelir.

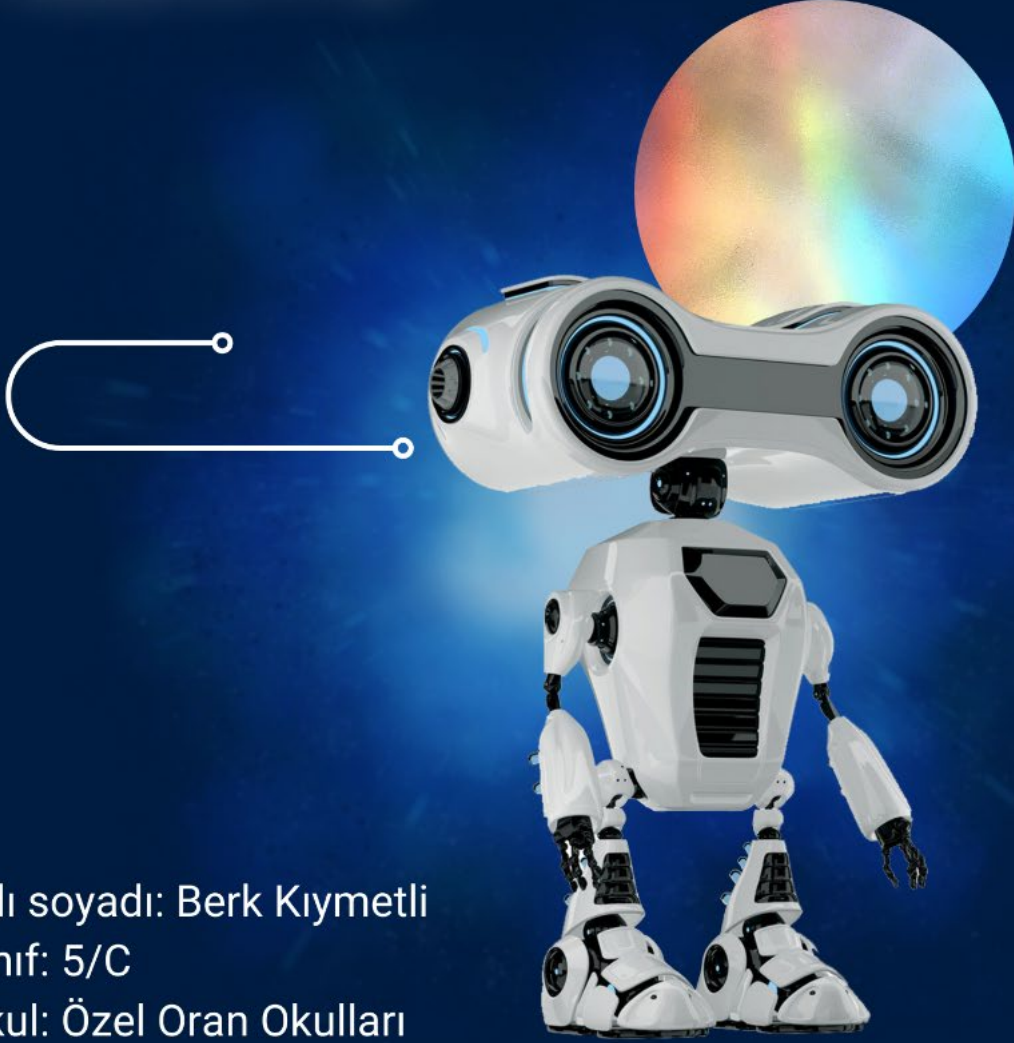
Daha iyi bir dünya istiyorsak bunu bizler başarmalıyız. Sadece akışına bırakmak ile olmaz çalışıp bunu başarabiliriz.

Yapmanız gereken çalışıp, başarmak ve en başta kendinize güvenmek, kendinize güvenmek sizi zaten başarıya sürükler.

“İleride düzelir.” Cümlesi kısa ama ne kadar çok şey anlatıyor değil mi, işte bu cümle gibi şeyler vardır ama bazen de olmaz buna üzülmektense daha çok çalışın ve daha büyük şeyleri başarın.

Kısacası; başarı kendine güvenmekten gelir...

YANLIŞ TUŞ İLE 100 YIL İLERİYE

Adı soyadı: Berk Kıymetli
Sınıf: 5/C
Okul: Özel Oran Okulları

YANLIŞ TUŞ İLE YÜZYIL İLERİYE

Ahmet bilgisayarıyla oyun oynarken yanlışlıkla bir düğmeye basar ve zamanda yolculuk yaparak 100 yıl sonrasına gider.

Dünya çok değişmiştir. İnsanların bir kısmı büyük şehirlerde güzel evlerde yaşamaktadır. Onlara robotlar hizmet etmektedir. Yemekler, ev işleri, bahçe işleri robotlar ve bilgisayarlar tarafından yapılmaktadır. Seyahatler uçan arabalar veya uçan gök cisimleri ile yapılmaktadır. Çevre şartları yemyeşil ormanlar ve çok güzel yaşam alanlarından oluşmaktadır. Bu insanlar çok mutludurlar ve yaşam kaliteleri çok yüksektir.

Gezegenler arası seyahatler artık çok kolaydır ve uzayda yaşam gerçekleşmiştir. Teknolojinin çok gelişmesine rağmen Ahmet bir gün gezerken Ali diye biri ile karşılaşır. Ali ve ailesi çok zor şartlarda yaşamaktadır. Konuştukça Ahmet duyduklarına inanmamaktadır. Bu kadar güzelliğin arasında Ali'nin ailesi çok eski ve kötü bir evde oturmaktadır. Kendi ihtiyaçlarını karşılayamadıkları gibi robotlarla bir yaşamı hayal edememektedirler. Yemek bulmak için her gün robot şehirlerde dolaşmaktadırlar. Çocuklar eğitim alamayıp gelişimlerini tamamlamada sıkıntı çekmektedirler.

Ahmet ve Ali'nin uzun konuşmasından sonra Ahmet'in kafasında bir sürü soru işareti oluşmuştur. Yeni teknolojik dünyada yaşamak için zorluklarla dolu bir yer olmuştur.

Ahmet geri döndüğünde şunun farkına varmıştır: Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, doğal kaynaklar ve toplumsal değerler iyi yönetilmediği takdirde hiçbir zaman dünya güzel olmayacaktır.

BERK KIYMETLİ

YÜZ YILLIK MACERA

YÜZ YILLIK MACERA

Merhaba, benim adım Ceren. Bugün çok mutluyum. Çünkü ben ve ailem bugün sinemaya gideceğiz. Ama hızlı hazırlanmam gerekiyor. Ceren'in annesi "Ceren, hadi kızım çıkıyoruz." diye seslendi. Ceren hızlı bir şekilde tişörtünü ve pantolonunu giyinip çıktı. Ama bir sorun vardı, Ceren sinemaya doğru ilerlerken hiç ağaç görmemişti. Ceren annesine "Neden hiçbir yerde ağaç yok?" diye sordu. Annesi ona doğru "İnsanlar her tarafa gökdelenler ve evler yapmak için ağaçları kesiyorlar." diye yanıtladı. Bu konuşmayı yaparken sinemaya gelmişlerdi bile. Gidecekleri sinema salonuna girmişlerdi. Film başlamıştı.

Ama birden bir flaş patladı. Ceren gözlerini açtığı anda nerede olduğunu bilmiyordu. Yoldan geçen bir adama "Pardon, şu anda nerede ve hangi yıldayız acaba?" diye sordu. Adam şöyle cevapladı "Şu anda Türktanbul ülkesinde 2126 yılındasın." dedi. Ceren neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ailesi neredeydi? Ceren geleceğe mi gelmişti? Ceren bağırmağa başladı "Neden? Ailem nerede? Sadece sinemaya gitmek istemiştik." diye. Ama Ceren'in aklına bir soru daha gelmişti. Burası neden bu kadar kurak? Ceren'in aklına annesine sorduğu soru geldi. Galiba insanlar her tarafa gökdelenler ve evler yapmak için dünyayı bu hale getirmişlerdi.

Ceren bir yandan düşünmeye başladı. Kendi zamanına ve ailesine nasıl dönebilirdi. Düşünürken karşıda değişik giyimli elinde ise değnek olan bir kadın gördü ve yanına gidip kim olduğunu ve burada ne yaptığını sordu. Büyücü şöyle cevapladı: "Ben bir büyücüyüm." dedi. Ceren ona yine de çok güvenmemişti. Ama yine de büyücüye neler anlatmıştı? Büyücü şöyle dedi: "Ben daha önce böyle bir durum ile karşılaşmamıştım ama bir şeyler biliyorum" dedi. Ceren heyecan ile "Ne biliyorsun?" diye bağırdı. Büyücü "Şehir merkezine git Ceylus ilçesinde meydana bir anahtar var, al ve bana getir. Ama şehir merkezine toplam on beş saat var ve giderken bir çok tehlike ile karşılaşabilirsin. Yani dikkatli ol." dedi. Ceren bu konu hakkında konuşurken çok acıkmış ve susamıştı. Ceren büyücüye sordu "Yemek ve su bulabileceğim bir yer var mı?" dedi. Büyücü şöyle yanıtladı: "Yolun üzerinde bazı yerler var" dedi ve Ceren'e bir harita verdi. Ceren haritayı aldır almaz hemen yola koyuldu. İlk olarak ıssız ormandan geçecek sonrasında bir denizden tekne ile geçecek ve en sonunda bir kasabaya gidecekti.

Kasaba ile şehir merkezi arasındaki mesafe ise iki saatti. Ceren ıssız ormana doğru ilerlerken bir restoran gördü restorana girip yol boyunca yiyip içeceği şeyleri aldı. Issız ormana varmıştı. Ancak bir sorun vardı. Orman çok karanlıktı, Ceren'in aklına telefonun ışığı gelmişti. Fakat internet çekmiyordu ama telefonun flaşı internet ile çalışmıyordu. Ceren bu sorunu çözdükten sonra asıl sorun olan ormanın içine girmeyi düşünüyordu. Ama ailesini görmek için bunu yapması gerekiyordu. Ceren ormanın içine girmişti, ormanda 2 saat boyunca yürümüşü. Ama halen daha çıkamamıştı. Haritaya baktı. 4 saati daha vardı ormandan çıkmasına. Ceren yürüdü, yürüdü, yürüdü... Sonunda bir ışık gördü orman bitmişti, Ceren bunlar çok sevindi. Sıra denizdeydi. Denizin yanına vardığında bir sürü tekne vardı. En iyi tekneyi sorup soruşturdu ve en iyi teknenin Alina'nın teknesi olduğunu öğrendi. Alina kaptanın yanına gitti.

Ona yaşadıklarını anlattı. Onu da kaptan kabul etmişti. Fakat bir şart vardı denize birçok engel olduğu için ona yardım edecekti. Ceren bu teklifi kabul etmişti ve Ceren şöyle bağırmağa başladı: "Sağa, sola, hayır hayır sağa" diye engelleri açtılar ve kasabaya ulaştılar. Alina kaptan Ceren'e şöyle dedi: "Bu kasaba çok sessiz ol. Yoksa sonsuza dek uyuyakalırsın. Çünkü bu kasaba uyuyanların kasabası." Ceren bu sözü onayladı ve vedalaştılar. Ceren sessiz bir şekilde şehrin merkezine ulaştı meydana gidip anahtarı buldu. Ceren tecrübeli olduğu için aynı yerlerden, aynı şekilde yol alarak ilerledi ve sonunda büyücüye ulaşmıştı. Büyücü bir iksir hazırladı ve vedalaştıktan sonra Ceren iksiri içti. Kendi zamanında döndü, ailesine sarıldı ve tabii ki dünyanın kurak olmaması için çözüm buldu. Mutlu mesut yaşadılar.

GÜLFEM ÖZYILMAZ

YÜZ YIL SONRA

Bir gün tesadüfen girdiğim eski bir laboratuvarıda üstü tozlanmış bir makine gördüm. Üzerinde yanıp sönen ışıklar ve anlaşılmayan semboller vardı. İçimde büyük bir merak oluştu. Uzun süre düşündükten sonra tüm cesaretimi toplayıp düğmeye bastım ve bir anda her yer beyaz bir ışığa büründü. Gözlerimi açtığımda kendimi bambaşka bir dünyanın içinde buldum.

Takvim yüz yıl sonrayı gösteriyordu. Şehirlerde binalar gökyüzüne kadar uzanıyor, arabalar yol yerine gökyüzünde ilerliyordu. Sokaklarda duman, gürültü ya da karmaşa yoktu. Her şey yerli yerinde, düzenli ve sakindi. İnsanlar acele etmiyor. Yüzlerinde huzurlu bir ifade ile yürüyordu. Bir süre sonra bir parka gittim. Ağaçlar, çiçekler ve göller o kadar güzel korunmuştu ki doğanın hiç zarar görmediğini düşündüm. Meğer insanlara geçmişte yaptıkları hatalardan ders almış, teknolojiyle doğayı uyum içinde kullanmayı öğrenmişlerdi. Parktan sonra bir müzeye girdim. Müzeye girdiğimde "2026" yazan

bir bölüm dikkatimi çekti. Orada bizim kullandığımız telefonlar, kitaplar ve sevdiğimiz bazı sanatçıların fotoğrafları ve kıyafetler sergileniyordu. Rehberin anlattıklarını dinlerken hem şaşırdım hem duygulandım. Bizim yaşadığımız dönem tarihin tozlu sayfalarına karışmıştı. O an zamanın ne kadar değerli olduğunu derinden hissettim. Yüz yıl sonrasındaki insanlarla konuştuğumda, en büyük değişimin teknolojide değil de insanların düşünceleri olduğunu fark ettim. Daha anlayışlı, daha bilinçli ve sorumluluk sahibiydiler. Kimse bencillik etmiyor, herkes geleceğini düşünerek hareket ediyordu. Zaman makinesine geri dönme vakti geldiğinde içimde garip bir his vardı. Kendi zamanıma döndüğümde artık eskisi gibi düşünmüyordum. Yüz yıl sonrasını görmek bana şunları öğretti: Gelecek hayallerle değil bugünden atılan doğru adımlarla kurulur. Bundan sonra her davranışimde bu gerçeği hatırlatmaya karar verdim.

İDİL GÜLEŞEN

6/B

233

YÜZ YIL SONRA

Erdal Deniz Zeytin

5/C

212

YÜZYIL SONRA

Ahmet on yaşında ve ortaokula giden bir çocuktur. Babası Mehmet ise bir bilim insanıydı ve zaman makinesi yapmaya çalışıyordu. Fakat tüm denemelerinde başarısız olmuştu. Günlerden pazartesiydi. Ahmet erkenden kalktı ve hazırlanıp okula gitti. Ahmet'in Türkçe öğretmeni öğrencilerine proje ödevi vermişti. Konusu ise "Sizce yüz yıl sonra dünyada ne gibi değişiklikler olurdu?" Ahmet dersleri bitince okuldan çıktı. Eve gelince odasına çıktı. Ödev hakkında düşünmeye başladı. Tam o sırada birisi bağırmağa başladı. Bağırın kişi babasıydı. Hemen annesi ile babasının yanına gittiler. Babası sevincinden yerinde duramıyordu. Çünkü zaman makinesini icat etmeyi başarmıştı. O an Ahmet'in aklına proje ödevi geldi. Ödevini yapmak için zaman makinesini kullanabilirdi. Hemen babasına söyledi. Babası ise "Bu harika olur. Hem de zaman makinesini denemiş oluruz." dedi. Babası ile yüz yıl ileriye gittiler ve gördüklerine inanamadılar. Her yerde uçan arabalar ve robotlar vardı. O sırada birisi onlara seslendi. Seslenen kişi "Merhaba, galiba bu şehirde yenisiniz. Çünkü sizi bu şehirde hiç görmedim." dedi. Onlar da "Evet yeniyiz." dediler. Bu kişinin adı Atlas'tı. Atlas "İsterseniz size şehri gezdirebilirim." dedi. Tabi Ahmet ve babası bu isteği hemen kabul ettiler ve Atlas ile beraber şehri gezmeye başladılar. İlk olarak bir kafeye gittiler. Fakat içeride robot çalışanlar vardı. Mehmet Bey ve Atlas kahve, Ahmet ise pasta söyledi ve birkaç saniyede geldi. Bu kadar hızlı gelmesine çok şaşırmışlardı. Çünkü onların zamanında istediklerinin gelmesi on dakikayı buluyordu. Mehmet Bey ve Atlas kahvelerini bitirince şehri gezmeye devam ettiler. Sokaklardan geçerken karşılarına robot bir köpek çıktı. Biraz onu sevdiler ve yollarına devam ettiler. Ahmet de o sırada gördüklerini not alıyordu. Atlas alışveriş merkezine gitmeyi önerdi ve alışveriş merkezinin yolunu tuttular. Yüz yıl ilerideki alışveriş merkezleri gerçekten çok büyüktü ve kocaman bir cam fanus şeklindeydi. Alışveriş merkezinde biraz gezdiler ve dışarı çıktıklarında akşam olmak üzereydi. Atlas onları misafir edebileceğini söyledi. Onlar da kalacak yerleri olmadığı için bu teklifi kabul ettiler ve o gece Atlas'ta kaldılar. Atlas'ın evine gittiklerinde evin içinin boş olduğunu görünce çok şaşırdılar ancak kısa bir süre sonra Atlas gerekli olan eşyaların adını söyleyerek eşyaların otomatik olarak açılmasını ve yerine yerleşmesini sağladı. Ertesi gün Atlas onları müzeye götürmek istedi. Müzeye geldiklerinde kapıda Yüz Yıl Geçmiş Müzesi yazıyordu. İçeri girdiler ve gezmeye başladılar. Müzeyi gezerlerken Ahmet'in gözü bir saate kaydı. Bu saat Ahmet'in dedesinden kalma saate çok benziyordu. Saatin sahibine baktığında ise dedesinin adı yazıyordu. Ahmet hemen babasına seslendi ve babasına saati gösterdi. Babası geçmişte herkese saati göstermek için fotoğrafını çekti. Müzeden çıktıklarında akşam olmuştu. Ahmet ve babası Atlas'a yarın sabah gideceklerini söylediler. Bu durum Atlas'ı biraz üzmişti. Çünkü Mehmet Bey'i de Ahmet'i de çok sevmişti. Hepsi son kez Atlas'ın evinde kalmak için yola koyuldular ve eve gidip uyudular. Ertesi gün Atlas ile vedalaşıp zaman makinesi ile kendi zamanlarına döndüler. Döndüklerinde Ahmet'in annesi onları karşıladı ve başlarından geçenleri anlatmaya başladılar. O günden sonra Mehmet Bey zaman makinesini herkese tanıtmaya başladı. Ahmet ise ödevini yapmış ve en iyi notu almıştı.

ZAMAN MAKİNESİ

*Bir anda geleceğe...

Nazım Mert Genç
618

Zaman Makinesiyle 100 Yıl Sonra

Zamanın gerçekten akıp akmadığını hiç düşündünüz mü? Ben bu sorunun cevabını, kalbim hızlı hızlı atarken bodrumda üzeri tozla kaplı bir makinenin önünde durduğum anda aramaya başladım. Dedemden kalan bu garip düzenek, kabloları ve metal kollarıyla bir bilim kurgu filminden fırlamış gibiydi. Üzerinde tek bir tarih ayarı vardı. Titreyen parmaklarımla düğmeyi çevirdim: 2126.

Bir anda kulaklarım uğuldadı, ayaklarım yerden kesilmiş gibi oldu, gözlerim karardı. Sanki zaman bükülmüş, etrafımdaki her şey sıvı gibi akmaya başlamıştı. Sonra... sessizlik... Gözlerimi açtığımda artık 100 yıl sonrasındaydım ve bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

İlk fark ettiğim şey gökyüzü oldu. Eskisi gibi gri değildi; tertemiz, derin bir maviye sahipti. Şehirler yukarı doğru değil, akıllıca yayılmıştı. Binalar yeşildi ama boyayla değil. Duvarlardan sarmaşıklar çıkıyor, çatılarda küçük ormanlar bulunuyordu. Arabalar yoktu, insanlar sessizce kayan kapsüllerle veya yürüyen bantlarla ilerliyordu.

Birkaç dakika sonra beni fark eden bir görevli yanıma geldi. Konuşmadan önce bilekliğindeki ekran parladı ve söylediklerimi anında onun diline çevirdi. Meğer 2126'da diller hâlâ varmış ama kimse öğrenmek zorunda değilmiş. Bu band hem çok etkileyici hem de biraz hüzünlü geldi.

Beni “Zaman Ziyaretçileri Merkezi”ne götürdüler. Evet, bunu beklemiyordum. Meğer benim gibi geçmişten gelenler nadirde olsa oluyormuş. Orada dünyada nelerin değiştiğini öğrendim. En önemlisi, insanlar artık doğayla savaşıyorlardı. Enerji tamamen güneş, rüzgâr ve okyanuslardan sağlanıyordu. Plastik yasaktı. Atık diye bir kavram neredeyse yoktu.

İkinci gün, en çok merak ettiğim yer olan bir okulu ziyaret ettim. Sınıflar bildiğimiz gibi değildi. Tahta yoktu, sıralar yoktu. Öğrenciler daire şeklinde oturuyor, ortadaki hologramdan ders izliyordu. Öğretmenler bilgi anlatmıyor, nasıl düşüncelerini öğretiyordu. Sınav yoktu, herkes projeleriyle kendini gösteriyordu. İçimden “Keşke bizim zamanımızda da böyle olsaydı!” diye geçirdim.

Üçüncü gün, zamanımızın azaldığını bilerek şehir dışına çıktım. Doğa, çocukluğumda anlatılan masallardaki gibiydi. Nesli tükenen hayvanlar geri dönmüştü. İnsanlar doğayı korumanın bir seçenek değil, zorunluluk olduğunu geç de olsa anlamıştı.

Ama bir süre sonra fark ettim ki her şey mükemmel değildi. İnsanlar çok düzenliydi. Her şey planlıydı. Sürprizler azdı. Kimse acele etmiyor ama kimse risk de almıyordu. O an fark ettim: Gelecek ne kadar gelişmiş olursa olsun, geçmişin cesaretine ve hayallerine hâlâ ihtiyaç duyuyordu.

Dördüncü gün, makine beni geri çağırdı. Aynı ışık, aynı uğultu... Ve tekrar bodrumdaydım. Saati baktım: Sadece beş dakika geçmişti.

Ama ben değişmiştim, artık dünyaya eskisi gibi bakmıyordum.

Artık biliyorum: Gelecek kendiliğinden gelmiyor. Onu biz, bugünden yaptığımız seçimlerle inşa ediyoruz. Eğer 2126'daki o temiz gökyüzünü istiyorsak işe şimdi başlamalıyız.

Zaman makinesi hâlâ bodrumda duruyor; sessiz, hareketsiz ama bana çok şey öğretmiş halde. Ama bir daha kullanmıyorum. Çünkü geleceğe gitmekten daha önemli bir şey var: Geleceği doğru şekilde hazırlamak.

Nazım Mert Genç
6/B 251

Zaman Yolculuğu

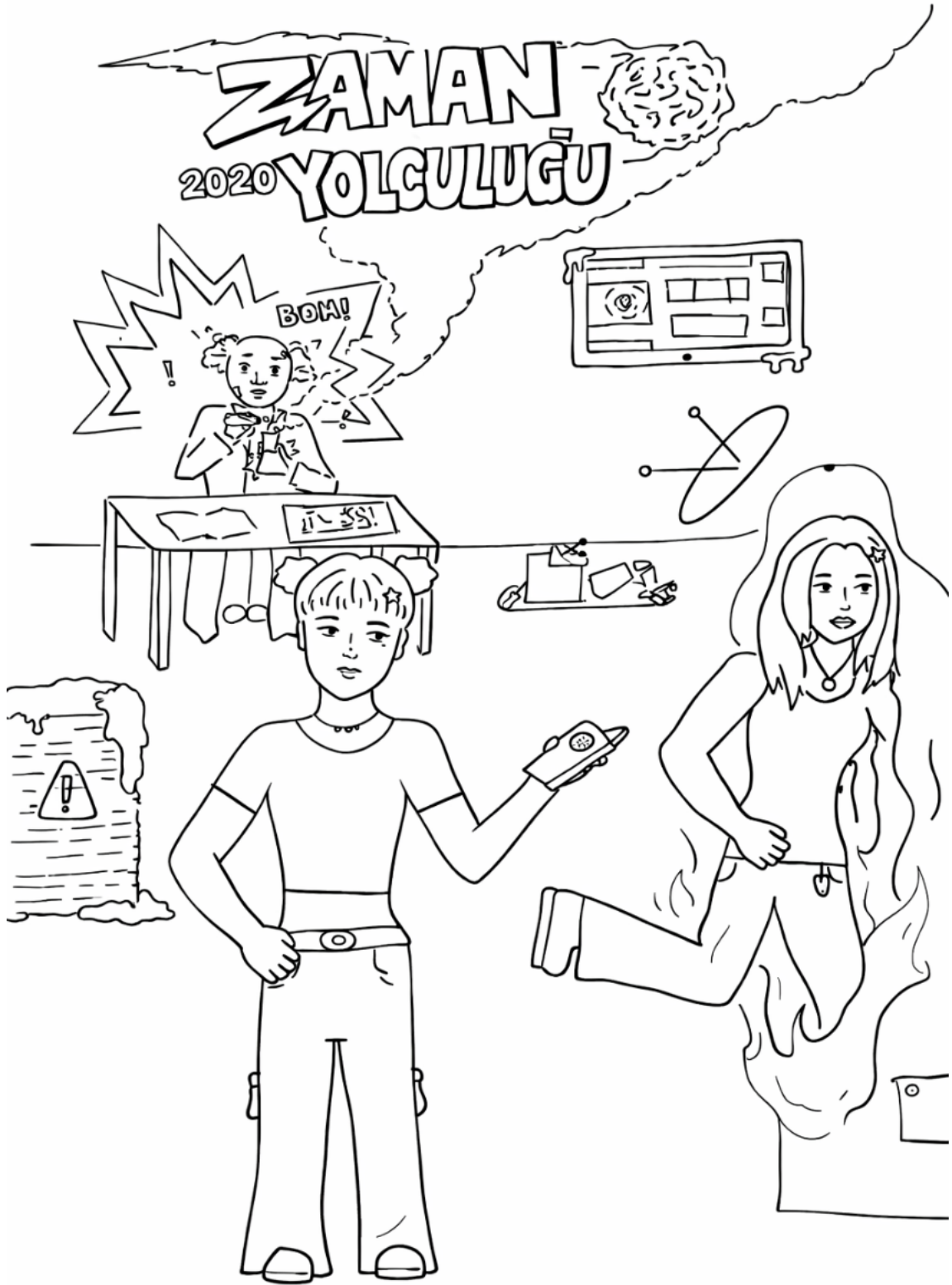
Tarihlerden 20.06.2030, Ece ile çok büyük bir deneyi denemek için seçilmiştik. Deneyse 100 yıl sonraya ışınlanıp birkaç gün boyunca gezinip gelecekte olacak olayları bilim insanlarına anlatmaktı. Bu çok tehlikeliydi çünkü gelecekte sıkışıp kalabilirdik. 2 gün sonra Ece ile birlikte zaman makinesini deneyecektik. Bu deney için çok heyecanlanmıştım. Küçüklüğümden beri bunun hayalini kuruyordum. Deney için eğitim almıştk. İki gün sonra onlarca testten geçip deney gününe gelmiştik. Tüm hazırlıkları bitirip makineye girdik ve geri sayım başladı. “1, 2, 3” artık geri dönüş yoktu. Bir anda gözlerim karardı ve aşağı düşüyormuş gibi hissetmeye başladım. Yeşil ve pembe halkaların arasında süzülüyor, yavaş yavaş ilerliyorduk. Kafamı vurduğumu hissedip gözlerimi açtığımda gelecekteydim fakat Ece yanımda değildi. Bu durumda korkmuştum çünkü ona bir şey olmuş olabileceğini düşünmüştüm. Etrafıma bakındığımda çok değişmişti. O kadar farklıydı ki bir an “Acaba şu an Türkiye’de miyiz?” diye düşünmedim değil. Etrafa bakındığımda bugünkülerden daha gelişmiş arabalar, bir sürü dijital ekran ve çokça sayıda bitki gördüm fakat Ece hala ortalıklarda değildi. Ne kadar seslensem de cevap alamadım ve Ece’nin yakınlarda olmadığından emin oldum. Telsizimden de Ece ile iletişim kuramıyordum. Çünkü yan yana ışınlanacağımızı düşünüp telsizlerimizi sadece onlarla konuşabileceğimiz şekilde ayarlamışlardı. Telsizden onlara ulaşmaya çalıştım fakat olmadı sanırım telsizim buraya gelirken bozulmuştu. Ece yanımda değildi ve telsizim çalışmıyordu. 100 yıl sonrasında tek başıma kalmıştım; korkuyordum fakat aniden bir şey hatırladım. Cebimde Ece’nin fotoğrafı vardı, onu kullanarak Ece’yi bulabilirdim. Yanımdan geçen çifti

gördüğümde onlara sormaya karar verdim. “Merhaba, acaba bir şey sorabilir miyim?” bana ilk yan yan baktılar ama çaresiz olduğum olduğumu görünce “Buyurun?” dediler. İsimliklerine baktığımda isimlerinin Demir ve Selin olduğunu gördüm. “Arkadaşımı kaybettim de acaba onu görmüş olabilir misiniz?” deyip cebimdeki fotoğrafı gösterdim. Demir denen adam Selin’e dönüp “Görmedik.” dedi. Ben de teşekkür edip gittim. Çok stres olmuştum o yüzden biraz rahatlamak için görevi yapmaya karar verdim. Yürürken etrafta bir sürü robot gördüm, sanırım robotlar ülkeyi ele geçirmişti. İlerde market görünce içeri girip bakınmaya başladığımda insanlar panik içerisinde yemek almaya çalışıyordu. Sanırım kötü şeyler dönüyordu çünkü fiyatlar çok ucuzdu. Sonra sıkıldığım için marketten çıktım. Yorulduğum için bir pansiyon bulup orada dinlenmeye karar verdim. Bir tane bulduğumda kartı alıp odamı bulmaya çalıştım. Bulduğumda içeri girdim ve kendimi yatağa attım. Birazcık dinleneyim derken uyuyakalmışım. Zil çaldığında kapıyı yataktan kalkıp kapıyı açmaya gittim ve kapıyı açtığımda karşımda Ece duruyordu. Ece’yi gördüğümde hem şaşırmış hem de mutlu olmuştum. Ece buradaydı, tek değildim. Ece ile anlaşp biraz dinlendikten sonra bu zamandaki şirkete doğru yola çıktık. Yarım saatlik yürüyüşten sonra şirkete vardığımızda ellerim titriyordu. İçeri girdiğimizde herkes bize şaşkın şaşkın bakıyordu ve buna anlam verememiştik. Patronun odasını sorduğumuzda Selin “Ben götürürüm.” dedi ve bizi gördüğünde şaşırdı. “Aa merhabalar Selin Hanım, burada mı çalışıyordunuz?” dedim şaşkınlıkla “Evet burada çalışıyorum. Görünüşe göre birbirinizi bulmuştunuz.” “Evet şirket sağ olsun.” dedim. “Ben sizi patronun odasına götüreyim.” dedikten sonra patronun odasına doğru ilerlemeye başladık. Patronun odasına girdiğimizde bize bakarak “Ben de sizi bekliyordum. Hoş geldiniz.” “Bizi mi bekliyordunuz, bizim geleceğimizi nereden biliyordunuz?” dedi Ece. “Geçmişten sizin geleceğinize dair haber aldık. Bu yüzden iki gündür sizi bekliyoruz.” dedi. Bayağı şaşırmıştık, böyle bir şey mümkün müydü? Yaklaşık beş saatlik çalışmalarımız ve görüşmelerimizden sonra tüm verileri kaydederek kendi zamanımıza dönmeye hazırдық. Bizi makinenin yanına götürdüler. Makineye girdikten sonra geri sayım başladı. “1, 2, 3” gelen sesle gözümüz kapandı ve gözümüzü açtığımızda kendi zamanımızda yan yanaydık. Demek ki gelecekte makineyi düzeltmişlerdi. Makinenin kapağı açıldığında profesör bizi bekliyordu. Vakit kaybetmeden kaydettiğimiz verileri profesöre ilettik. Böylece görevimiz başarıyla tamamlanmıştı. Ödülümüzü aldıktan sonra Ece ile şirketten çıktık. Güzel bir deneyimde ve zaman yolculuğu yapan ilk insanlar olarak zamana geçtik.

Sena Nur EKŞİOĞLU

ZAMAN

2020 YOLCULUĞU

ZAMAN YOLCULUĞU

Tarihlerden 20 Haziran 2030, Sena’yla çok önemli bir deney için seçilmiştik. Tarihin en büyük ve en tehlikeli buluşlarından biri gerçekleşmişti: zaman makinesi. Bu projede görevimiz ışınlandıktan sonra gelecekte bilgi toplayıp olacaklarla ilgili önemli gelişmeleri bilim insanlarına anlatmaktı. Bu çok tehlikeli bir görevdi çünkü gelecekte sıkışıp kalma ihtimalimiz vardı. Tehlikeli olmasının yanında çokta önemliydi, gelecekte Dünya’nın sonunu getirebilecek felaketleri önlemek için o bilgiler gerekiyordu. 2 günün sonunda geçtiğimiz onlarca test ve eğitimden sonra deney günü gelmişti. Tüm hazırlıkları bitirip makineye girdik ve geri sayım başladı: “1, 2, 3” Bir anda gözlerim karardı ve düşmeye başladık. Yeşil ve pembe renkli halkaların içinde süzülüyor, yavaş yavaş ilerliyorduk. Gelen ani bir sesle gözlerim kapandı. Uyandığımda gelecekteydim. Fakat Sena yanımda değildi. Bir an tünelde sıkıştığını düşündüm. Bir süre sakinleştikten sonra Sena’yı aramaya karar verdim. İlk önce etrafı kontrol ettim. Kocaman bir şehir merkezindeydim. Etraftaki manzara geldiğimiz zamana göre çok daha farklıydı. Kocaman gökdelenler, elektrikli uçan arabalar... Bu teknolojik şehirde gördüğüm her şey çok yabancıydı. Sena’nın burada olmadığına emin olunca görevimiz için verilen telsizi çıkardım. Bu sayede kendi zamanımızla iletişim kurabilir, üssümüzden bilgi alabilirdim. Telsizi tuşladım ve üsse seslendim. “Sesim geliyor mu? Sena’ya ulaşamıyorum.” kısa süre sonra cevap geldi: “Konumunu bulduk, şu an ikinizde ışınlanmış gözükyorsunuz. Telsizindeki arıza yüzünden iletişime geçemedik ancak yaklaşık konumuna eriştik. Şuan ikinizde İstanbul’dasınız ve konumu bir otelde hareketsiz gözükyor. Maalesef arızadan dolayı otel adına ve tam konumuna ulaşamıyorum.” Teşekkür ettim ve hızlıca yola koyuldum. Bulduğum haritaya göre çevredeki üç otelden birinde olmalıydı. Mecburen sırayla aramaya başlamalıydim. Hızlıca ilk otelin konumunu açıp yürümeye başladım. Bu sırada etrafı inceleyerek notlar alıyor ve fotoğraflar çekiyordum. Çeşitli teknolojik araçların teknik çizimlerini çıkarmak için bazen duruyor, çalışma sistemlerine ve bunun için kullanılan enerji kaynaklarına dair kayıtlar alıyordum. Uzun bir yolun ardından ilk otele geldiğimde Sena’nın resmini gösterdim ancak çalışan orada olmadığını söyledi. Bunun üzerine aceleyle otelden çıkıp ikinci otele gitmeye başladım. Artık yürümüyor, koşuyordum. Ona ulaşmam için çok az vakit kalmıştı. Aksi takdirde birbirimize zamanında ulaşamazsak projeyi tamamlayacak vaktimiz kalmayacaktı. Bunları düşünürken ikinci otele varmışım. Danışmaya gidip fotoğrafını gösterdiğimde Sena’nın orada olduğunu öğrendim. Odasını öğrendikten sonra biraz soluklanıp yukarı çıktım. Kapıyı çaldım ve açan kişi Sena’ydı. Sonunda birbirimizi bulmuştuk, şimdi sıra görevi tamamlamaktaydı. Bunun için önce biraz dinlenip şirketimizin bu yıla ait olan üssüne gitmeye karar verdik. Dinlenip hızlıca toparlandıktan sonra yola koyulduk ve yarım saat sonra şirkete ulaştık. Şirketimizin yeni binasına girdiğimizde kimse bizi tanıyamamış, anlam verememişti. Derken patronun odasını sorduğumuzda bir kadın şaşkınlıkla yanımıza geldi ve bizi patronun odasına götürebileceğini söyledi. Bu kadını gördüğünde Sena’da şaşırarak “Aa merhabalar Selin Hanım, siz de mi buradaydınız?” dedi. Sanırım adı Selin olan bu yabancıysa “Evet burada çalışıyorum. Görünüşe göre birbirinizi bulmuşsunuz.” dedi. Patronun odasına girdiğimizde patron bizi bekliyordu. “Hoş geldiniz ben de sizi bekliyordum” dedi. “Geçmişten sizin geldiğinize dair haber aldık. Bu yüzden iki gündür sizi bekliyoruz” dedi. Bayağı şaşırmıştık. Böyle bir şeyin olması mümkün müydü? Yaklaşık beş saatlik çalışmalarımızın ardından bütün verileri kaydedip gitmeye hazırlandık. Bizi makinenin yanına götürdüler, makineye girdik ve geri sayım başladı: “1, 2, 3.” Gelen sesle gözümüz kapandı. Uyandığımızda kendi zamanımızdaydık. Makineden çıktığımızda profesör dışarıda bizi bekliyordu. Hiç vakit kaybetmeden kaydettiğimiz verileri profesöre ilettik. Böylece görevimizi başarıyla tamamlamıştık. Ödülümüzü aldıktan sonra şirketten çıktık. O gün ilk zaman yolculuğunu yapan insanlar olarak tarihe geçmiştik.

Zaman Yolcusunun Günlüğü

Merhaba! Ben ilk zaman makinesini icat eden kişiyim. Ve zaman makinesini test eden kişiyim. Sizce zaman makinesi ile 100 yıl ileri gitsek nasıl olurdu? Ben bunu test ettim. Yanımdaki günlüğüme her anımı yazmaya çalışacağım. Hadi başlayalım.

13 Ekim 2126 Pazar

Sevgili Günlük,

İlk defa zaman makinemi test ettim. Garipti ama güzeldi. Burası 2026 yılındaki gibi değil. Her yer ağaç, çiçek dolu. Ama çok fazla robot, yapay zeka var. Bazı mesleklerin yerini robotlar almış. Bu çok üzücü. Neyse bugün hava yağmurluydu. Şimşekler çakıyordu. O yüzden bugün dışarı çıkamadım. Gezemedim sokakları. Ama camdan bakınca gördüm sokakları. Her yer değişmiş. Teknoloji gelişmiş. Evlerde bile robotlar var. Bu yüzden insanlar tembelleşmiş olmalı. Ben hala kendi evimdeyim. Ama kendi evim gibi hissetmiyorum. Robotların evi gibi hissettiriyor. Eğer yarın dışarı çıkarsam daha çok yazarım. Şimdi lazanya hapımı içip hemen uyuyacağım. İyi geceler.

14 Ekim Pazartesi 2126

Sevgili Günlük,

Bugün hava güneşliydi. Çocuklar uçan otobüslerle okula gidiyorlardı. Bu çok havalı. Bugün sokakları dolaştım. Yolda hiç araba görmedim. Çünkü arabalar uçuyordu. Kafede çalışanlar robottu. Denizdeki can kurtaranlar robottu. Kuryeciler yerine robotlar vardı. Artık uçak ve gemi diye bir şey yoktu. Her şey robot olmuş. Onun dışında çok güzel. Gezegener arası yolculuk var. Her gezegene veya onların uydularına konaklayabiliyorsunuz. 2026'da ki neredeyse her çocuğun hayali olabilir. Sonra Dünya barışı var. Ülkeler çok sakin. İnsanlar çok sakin. Neyse bugün yorucuydu. Yarın da yorucuydu olacak, o yüzden uyumam lazım. İyi geceler!

19 Ekim Cumartesi 2126

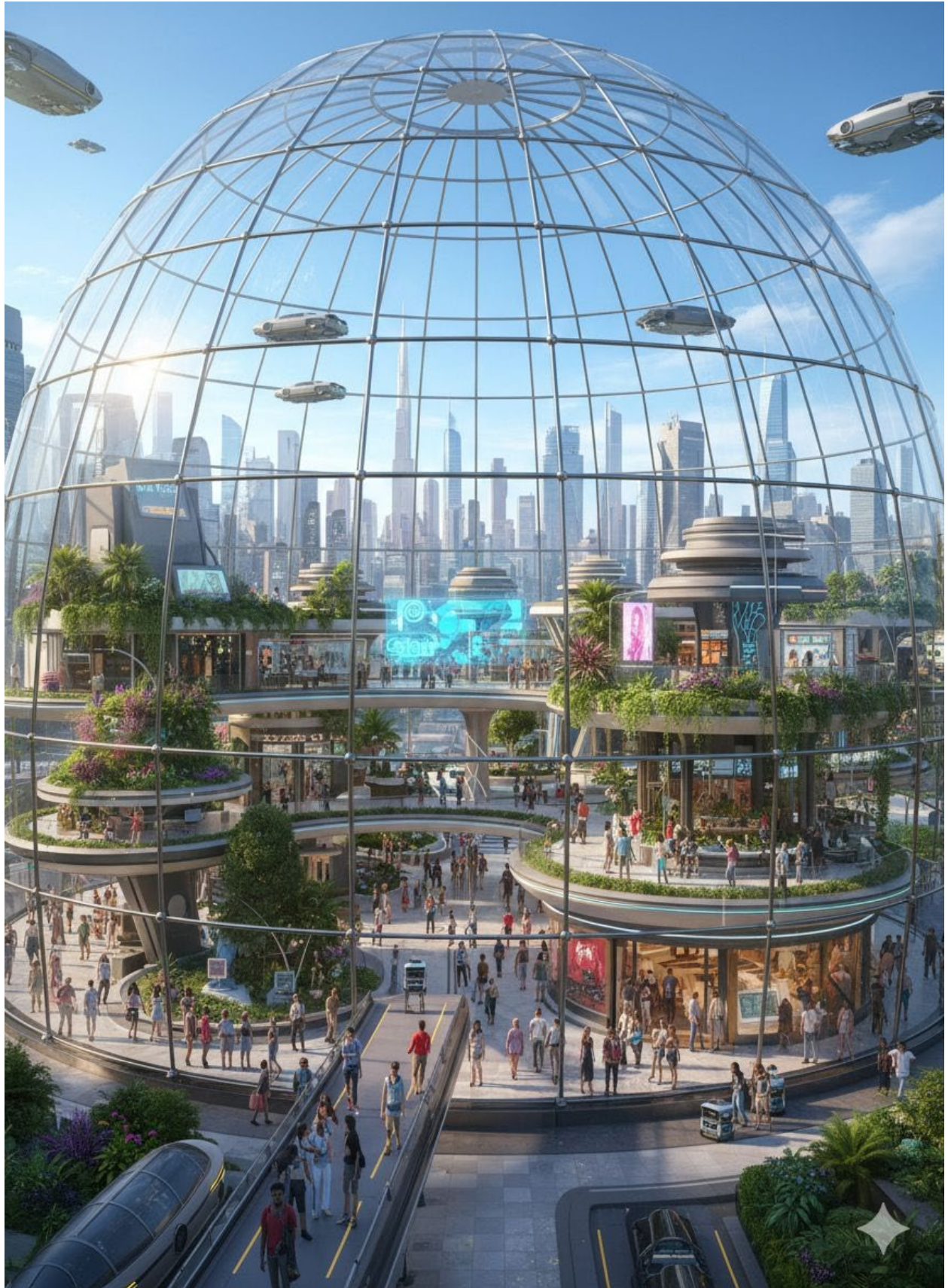
Bugün Jüpiter'e gittim. Orada hava çok sıcaktı. Denize girdim. Havuza girdim. Yaşıtlarımla eğlendim. Sonra bir otelde duş alıp Jüpiterisyum AVM'sine gittim. Çok fazla yaşıtlım vardı. Bana 2126 yılıyla ilgili çok şey anlattılar. Örnek vermek gerekirse: Marsaman marketinde ışınlanma saati varmış. Harika değil mi? Ama sadece 18 yaş ve üstü bireyler kullanabiliyormuş. Bende o saat olsa, İspanya, Portekiz, Avusturya gibi ülkelere giderdim. Belki ertesi gün o saati alır ve giderim o ülkelere. Ama iki sıkıntımız var. Birincisi ben 18 yaş altı bir bireyim. İkincisi de yarın ben 2026 yılına geri dönüyorum. Neyse size biraz da 2126 yılının yemeklerinden bahsedeyim. 2126'da yemekleri ya damar yolundan ya da hap şeklinde alıyorsunuz. Fakat su konusunda değişen bir şey yok. Suyu ağız yolundan alıyorsunuz. Burada yemekleri robotlar yapıyor. Anne eli kadar güzel olmasa da bence gayet güzel yapıyorlar. Yarın son günüm olacak. Toplam bir hafta kalmış olacağım. Benim iyice dinlenmem, yarına dinç uyanmam lazım. Ama öncelikle biraz yemek yiyeyim. Sonra da uyurum. İyi geceler. Tatlı rüyalar. Görüşürüz.

20 Ekim Pazar 2126

Sevgili Günlük,

Bugün zorlu bir gündü. Neden diye sorsanız hemen anlatmaya başlayayım. Benim gitme saatim 16.30'du. Ben tam gidecekken zaman makinem bozuldu. 7 saat süren çalışmalarımın ardından tamir etmeyi başardım. Saat 23.30 gibi yola çıktım. Bu yolculuğum 4 saat sürdü. Gerçekten çok uzun bir yolculuktu. Yolculukta günlüğüme yazdıklarımı okudum. Anladım ki zaman çok hızlı geçmiş. Sonra yanımda ki kitabı okudum ve bir karar aldım . 2126 yılındaki yaşadığım anılar hakkında bir öykü yazacağım. 30 dakika sonra alarm çaldı ve uyandım. 3.30 gibi 2026 yılına varmayı başardım. 2126 yılının avantajları ve dezavantajları vardı. Avantajları şunlardı: küresel ısınmaya çözüm bulmaları, her yerin ağaçlık olması vb. Dezavantajları ise şunlardı: insanların tembelleşmesi ve mesleklerin yerini robotların alması. Ama olsun 2126'da ki bir haftam harika geçti. Şimdilik görüşürüz!

Miray Ece GENÇ

100 YIL SONRA İSTANBUL

Yıllardır bunu planlıyordu. Sayısız çalışma yaptı. Birçok kez başarısız oldu. Artık kendinden emin ve hazır hissediyordu. Yılların emeği boşa gitmeyecekti. O sabah mutlu bir şekilde uyandı ve hazırlandı. Havanın dondurucu soğğundan etkilenmemek için en kalın giysilerini giydi. Bugün önemli bir gündü, hasta olamazdı. Şemsiyesini aldı ve yola koyuldu.

Laboratuvarına doğru yürürken bir tanıdığı ile karşılaştı. Eski meslektaşiydi. Çalışmalarını gereksiz ve ütöpik bulurdu, bu yüzden büyük projesi ile ona yardım etmek istememişti. Yola devam etti, aslında bir düşündü de kimse ona inanmıyordu. Acaba işe yarayacak mıydı? Laboratuvara vardı ve yapacaklarını son kez kontrol etti. Son kez bir etrafına bakındı. Düğmelere bastı, bir iç geçirdi. Zaman makinesi 2026 için, tüm zamanlar için bir ilk olacaktı. Başarılı olacak mıydı? Zamanına geri dönebilecek miydi? Bunları düşünürken birden sarsıldı, olduğu yerde düşeyazdı. Makineden geldiğine dair ses duydu. Kapısı açıldı. Neredeydi? Bakındı, laboratuvarda değildi! İşte bu, başarmıştı. Zamanı kısıtlıydı, zaman kaybetmeden kapıdan dışarıya bir adım attı. Tam 100 yıl... 100 yıl ileri gitmişti!

İstanbul'un bilindik yeri Beyoğlu'nda olduğunu anladı. Tabii bir şeyler farklıydı. Daha fütüristikti sanki. Galata Kulesi yeniden yapılmıştı tabii. Her yerde büyük robotlar gördü. Onlar da neydi öyle... Dedikleri gibi robotlar Dünya'yı devir mi almıştı? İnsanlar görünene göre bu durumdan pek de rahatsız görünmüyordu. İnsanlar da insan gibi olsa... Hepsinin üzerinde garip, metalik kıyafetler vardı. Onların da robot olduğunu düşündü bir an, ama hayır. Türkçe konuşuyorlardı. Bildiği mekanlardan birinin yolunu tuttu. Geldiğinde, tahmin ettiği gibi orda olmadığını gördü. Onun yerine bir oteli andıran bir yer vardı. Garip insanlar oraya çıkıp giriyordu. O da girmek istedi. Tam girecekken kendisinden fazlasıyla uzun bir robot önünde belirdi. Konuşmadı, önündeki ekranda şunlar yazıyordu; "Hoş geldiniz Bahadır Bey. Biz de sizin geçmişten gelmenizi bekliyorduk. Sizin sayenizde insanlık değişti. Projeniz hepimizi aydınlattı. Lütfen içeri girin." Demek ki gelecekteki insanlar onu tanıyorlardı! Projesi çığır açmıştı! Kendini çok gururlu, biraz da şaşırmış hissediyordu. Gelecekteki robotlar geçmiş ve olacakları biliyordu demek. Peki ya insanlar?

Emindi, onlar da biliyordur. İçeri adım attı. Herkes bir anda sustu. Alkışlamaya başladılar onu. Vay be... Kocaman bir odaydı. Herkes çok farklıydı. O ise deri ceketli, pantolonlu bir adamdı. Yanına baktı, tanıdık bir sima gördü. Ama nasıl görebiliyordu? Yüz yıl sonra tanıdığı çoğu kişi bu zamanda yaşamıyor olmalıydı. Aldırmadı. Garip insanlardan biri onunla konuştu. Ona kalacağı odayı gösterdi ve zihnine güzel İstanbul'un bir haritasını aktardı ne olur ne olmaz diye. Saatine baktı. Çalışmıyordu. İnsandan saatini ayarlamasını istedi. Sadece düzeldi, geç olmuştu artık. Gösterilen odasına gitti ve yarın İstanbul'u gezmek üzere uykuya daldı.

Yorulmuştu tabii, geç kalktı. Hesap etmediği bir şey vardı. Yemek yoktu! Bu insanlar nasıl yaşıyordu ki yemeksiz? Odasını dikkatle inceledi ve garip bir şekilde uçan, büyük bir ekran gördü. Ekranda yazılana göre içinden istediğini yemeği geçiriyordun ve ekrana elini sokup o yemeğin tadını içeren bir kapsül alıyordun. Patatesli gözleme istedi ve kapsülü aldı. Böyle de tadını çıkaramıyordu ki. Çok aldırış etmedi ve dışarı çıktı. Not defterini ve kalemını de aldı, not almak için. Bu zamana biraz eski kalacaktı ama... Yapacak bir şey yoktu. Tüm gün boyunca uçan toplu taşıma araçlarıyla gezdi ve not aldı. Çok şey değişmişti. Sokakta gezen gençler, aileler yoktu. Her yer robotlar ile doluydu. Geçmişte tahmin edildiği gibiydi her şey. Robotlar ele geçirmiş burayı, ama insanlar buna izin vermiş. Uçan şeyler yapılmış.

İncelemediği bir yer vardı: İstanbul Boğazı. Gördükleri karşısında çok şaşırdı. Köprü oradaydı ama deniz yoktu. Zaten uçan şeyler var, köprü neden var diye düşündü. İnsanlar köprüyü yıkmak istememişti. Ama denizin üstüne bir sürü şey inşa etmişlerdi. Gün bitince yazdığı her şeyi gözden geçirdi, eve gitme vakti gelmişti. Tam ayarladığı gibi, makinesi ayarladığı lokasyona geldi. Son bir kez baktı gelecekteki İstanbul'a, iç geçirdi ve düğmelere bastı. Zamanına döndü, evindeydi. Zamanında sabahtı daha. Çıktı dışarıya, o tanıdık simayı gördü. "Başaracağına inanmıyordu kimse. Ben inanmıştım. Seni örnek aldım, çalıştım, ben de geleceğe gittim. Gelecek çok garip değil mi? Anın tadını çıkaralım, gel Beyoğlu'nda gezelim."

Zeynep ACAYİR

Beş Üzerinden İnsanlık: 2126'nın Gölgesinde

Beş Üzerinden İnsanlık: 2126'nın Gölgesinde

Makinenin kapağı basınçlı bir buhar eşliğinde açıldığında Tokyo'nun meşhur nemli sıcaklığını bekliyordum ancak karşılaştığım şey buz gibi, steril bir hava akımıydı. 2026'nın kaosu geride kalmıştı. Şimdi Güneş İmparatorluğu topraklarında fakat Birleşik Amerika İmparatorluğu'nun teknolojik koruması altındaki bir Neo-Tokyo'daydım.

Gözlerimi açtığım anda görüş alanıma sayısız dijital veri akmaya başladı. Havada asılı duran nanobotlar yabancı olduğumu anlamış gibi doğrudan kornea tabakama bir arayüz yansıttı. Şehrin üzerinde devasa manyetik raylar boyunca gürültüsüzce süzülen şeffaf ulaşım araçları, yani "Siber-Kapsüller", mermi gibi akıp gidiyordu. Sokağa adım attığımda gördüğüm manzara tüylerimi ürpertti. İnsanların gözlerinde hafif bir parıltı vardı: biyometrik lensler. Karşıdan gelen bir adamın başının üzerinde turuncu bir rakam belirdi: 4,2. Yanındaki kadının ki ise 4,9'du. Bu, senin nezaket ve uyum puanındı.

Amerika İmparatorluğu'nun getirdiği yeni toplumsal düzende kabalık bir suçtu. Eğer puanın 2'nin altına düşerse kapsüllere binmen yasaklanıyor, marketlerden yemek alman engelleniyordu. Herkes birbirine karşı aşırı, hatta korkutucu derecede nazikti. Fakat bu nezaketin altında buz gibi bir mekaniklik vardı. Kimse içten gülümsemiyordu, insanlar sadece puanını korumaya çalışıyordu. Bir kapsül durağına doğru ilerledim. Şeffaf kapı beni baştan aşağı taradı. Kulağımda yankılanan yapay zekâ sesi son derece soğuktu: "Kullanıcı tanımlanamıyor. Nezaket puanı hesaplanamıyor. Lütfen Amerika İmparatorluğu Denetim Birimi'ne teslim olun."

O an fark ettim ki bu dünyada puanın yoksa sen de yoktun. Etrafımdaki insanlar başlarını çevirdiler; benimle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Puanı olmayan birine bakmak bile ortalamalarını düşürebilirdi. Devasa gökdelenlerin üzerindeki ekranlarda imparatorluk amblemi dalgalanırken teknolojinin insanlığı dev bir hapishaneye çevirdiğini anladım. Tam o sırada eski bir tapınağın gölgesinde oturan, puanı 1,2 olduğu için toplumdan dışlanmış yaşlı bir adamla göz göze geldim. Bana baktı ve fısıldadı: "Gerçekten özgür olunan zamanlardan geliyorsun, değil mi?" Cevap veremedim. O sırada arkadan gelen beyaz zırhlı güvenlik robotlarının mekanik adım seslerini duydum. Zaman makinesinin anahtarını çevirdim. Neo-Tokyo'nun kusursuz, pırıl pırıl fakat ruhsuz sokakları bir film şeridi gibi silinmeye başladı.

2026'ya Dönüş

2026'ya döndüğümde mahallemdeki gürültülü çocukların, tartışan komşuların, korna çalan arabaların ve insanların özgür olabildiği ve aynı zamanda birbirine kızabildiği, bizim deyişimizle o "kusurlu" dünyanın ne kadar değerli ve önemli olduğunu anladım. Tam olarak yüz yıl sonra teknoloji her şeyi çözmüştü, ama en önemlisi insan kalmayı unutmuştu.

Zeynep Hazel SALİHOĞLU

TÜKENMEK

Marco iş hayatından emekli olan zeki ve ön görüşlü bir adamdı. Gökdelerde oturuyordu, manzaralı odasında sıcak kahvesini yudumluyordu ve dalgın dalgın odasından dışarıya bakıyordu. Dünyanın hali vahimdi, su kaynakları tükenmişti. Bu bilinçsiz kullanım yüzünden eşini ve çocuğunu kaybetmişti. Kahvesini içerken yanaklarından kayan göz yaşlarını engel olamıyordu. Kahvesini bitirip çalışma odasına geçti, çalışmalarını çıkardı. Dünyada sayılı insan kalmıştı ve bu insanları dışarı çıktığında izler gözlemlerdi. İnsanlar kaynakları boş ve gereksiz kullanmaya o kadar alışmıştı ki dünyadan bulunduğu hali görüp bilmelerine rağmen gereksiz su ve elektrik gibi önemli kaynakları israf ediyorlardı. Marco çalışmalarını yakın dostu John'la paylaşıyordu. John, Marco'yu sever ve saygı duyardı. John'u telefonda limanda buluşmak istediğini söyler. John'da geleceğini söyler Marco telefonu kapatıp üstüne giyer çalışmalarını alıp limana doğru gider John kurumuş denize uzun uzun bakarken Marco gelir ve oturur çalışmalarını John'a gösterir. Marco dünyadaki sayılı insanları kaynaklarını nasıl kullandığını bilir uzun gözlem ve çabalarıyla

bunun üzerine bir sistem geliştirmek istemektedir yaşlı, genç kişilerin bilinçsiz kaynak kullanımı yüzünden bebek, ocuk yaşlı, genç kişilerin çektiği zorluklar ve ölümleri dahil bu kesitleri kaynakları bilinciz kullananlara izletmek ve son 10 yıl boyunca tutarlı şekilde kullandıkları kaynaklar kaç gnse o kadar kaynak sunmak bu sistemi John beğenir. Marco’ ya elinden ne gelirse yapacağını söyler. Marco mutlu olur ve gözleri dolar bu önemli yolda dostunun davranışı onu pozitif yönde etkiler bu sistem kurmaya kararlıdır. John ve Marco sistemi uygulayacakları yeri bulmaya başlarlar bir dağın yamacında tüm insanların görebileceği bir ekran yapmayı hedeflerler bu ekranı yapmak için gerekli bilgiye sahip değildir. John Dusan arar ve dağ yamacını çağırır Dusan gelir Marco nceki yıllardan başka çalışmalarından ve dünya çapındaki namını bilir tanıştığına çok memnun olur ve dev ekran için iş yerinde çalışmak için süre ister 25 günü bulan bu sürede bu ekranı yapar dağın yamacında yaptığı düzenek ile ekranı yerleştirir sonra kesit izletme içini hazırlıklarını tamamlamıştı. şimdi sırada kişilerin kaynak dağıtımına gelmişti Marco yaptığı düzlemek ile tüm evlere tutumlu kullandığı kaynaklar kadar kaynak verildi herkes şaşırmıştı neredeyse kimsenin ne elektriği ne suyu kalmıştı herkes ailesi için endişeleniyordu sonunda John, Marco ve Dusan hey şeyi bitirmiş dağın yamacında oturup bunca uğraşın meyvesini yemeye bekliyorlardı çoğu kişi depoladığı kaynakları bitirmiş çaresiz kalmıştı çocukların su diye bağırışları kulak tırmalıyordu Marco dev ekranı açar her yerde derin bir sessizlik ve ekrandan geçen kesitlerden babaların göz yaşından ve çocukların çaresizce haykırışından tüm açıklı sahneler vardı herkes derinden etkilenmiş ve boşa kullandıkları kaynakların onca sıkıntıya ve cana mail olduğunu gördüler kimse göz yaşlarına hakim olamamış Marco hedefine ulaşmış insanların gözündeki o acımasız tutarsız ve bilinçsiz perde kalkmış yerini hayatın acı gerçekleri almış bu sistemde gereksiz kaynaklara kullananlar yok olup mutlak kalacak ve tüm dünyaya miras kalacak “Marco Sistemi” kaldı.

SEÇİM ODASI

Bir gün uyandığınızda suyun tadının değiştiğini fark ederseniz, bunun bir sonun başlangıcı olduğunu anlarsınız. Önce su değişir, sonra hava ağırlaşır, en son da insanlar susar. Dünya böyle tükenmişti. Büyük bir patlamayla değil, yavaş ve utanarak. Kimse “son” dememişti ama herkes biliyordu. Tıpkı uzun süredir hasta olan birinin odasında dolaşan o sessizliği bilmek gibi. Konuşulmaz ama hissedilir.

Kaynaklar sınırlıydı. Bu cümle artık bir uyarı değil, bir hüküm gibiydi. Toprak eskisi kadar vermiyor, gökyüzü eskisi kadar almıyordu. İnsan çoğalmış, umut seyreلمişti. Ve insanlık, tarihinde ilk kez şu soruyla yüz yüze kalmıştı: Herkes yaşayamıyorsa, kim yaşayacaktı? Bu soru bir gece yarısı masaların üstüne bırakılmadı. Yıllar boyunca ertelendi, süslendi, yumuşatıldı. Ta ki kaçacak yer kalmayana kadar.

İşte o gün Sistem kuruldu.

Sistem, merhametten arındırılmış bir akıldı. Ne ağıldı ne hatırlardı. Geçmiş yük, geleceği hesap olarak görürdü. Onun için insan, bir nefes değil; birimdi ve bu birimler fazla geldiğinde, eksiltme yapardı. Soğukkanlı, sessiz ve tartışmasız. Peki insanı insan yapan şey tam da tartışmak değil miydi? Bir hayatın, başka bir hayattan daha az değerli olmadığını savunmak değil miydi? Bu sorular, artık kimsenin yüksek sesle sormadığı sorulardı.

Richardson, Sistem'in kararlarını uygulamakla görevliydi. Görevi buydu; seçmek değil, seçileni hayattan çekmek. Ama elleri her defasında aynı soruyu titreyerek sorardı: Bu gerçekten benim görevim mi, yoksa sadece bana verilen bahane mi? Sabahları aynaya baktığında yüzünü tanıyamazdı çünkü yüzü aynı kalsa da baktığı gözler, her gün biraz daha eksiliyordu.

Berian ise bu düzenin mimarıydı. Sayılarla düşünür, sayılarla konuşurdu. Bir çocuğun gülüşünü bile oranlara bölebilecek kadar kesin, bir annenin yasını grafiklere sığdırabilecek kadar mesafeliydi. Ona göre duygular, sistemsel hatalardı. İnsan, kendini fazla ciddiye aldığı için tükenmişti. Oysa rakamlar asla yalan söylemezdi. Yine de geceleri, kimseye söylemediği bir rüyası vardı: Boş bir odada, duvarları olmayan bir aynaya bakar ve kendisini tanıyamazdı.

Alexander, bu ikisinin arasında duruyordu. Ne tamamen soğuk ne tamamen güçlü. Onun işi, ölmeden önce insanlara başka bir ihtimali göstermekti. Paralel Evren arayüzü sayesinde, seçilen kişi birkaç dakika boyunca yaşayamadığı bir hayatı görürdü. Baba olabilirdi ya da bir âşık. Alexander bu görüntüleri kaydederken kendisine hep aynı soruyu sorardı: Bir insana, elinden alınacak bir hayatı göstermek, merhamet miydi yoksa en ince zulüm mü?

Seçim günü geldiğinde bina her zamankinden daha sessizdi. Duvarlar sanki konuşulan her kelimeyi değil, söylenmeyenleri emiyordu. Sistem aktive edildiğinde ekranda Dünya'nın görüntüsü belirdi: çatlamış topraklar, boş okullar, penceresinden dışarı bakan ama hiçbir şey görmeyen insanlar. Ardından karar ekranı açıldı. Bu kez seçilecek kişi, dışarıdan değildi. Ekranda beliren üç isim, odayı mezara çevirdi: Richardson, Berian, Alexander.

İnsan, kendi adını ölüm listesinde gördüğünde ne hisseder? Korku mu, öfke mi yoksa tuhaf bir rahatlama mı? Çünkü artık kaçacak yer yoktur. Çünkü artık adalet, soyut bir kelime olmaktan çıkar ve ete kemiğe bürünür.

Sistem hata yapmazdı. Ayrıcalık tanımazdı. Onları da birer kaynak tüketicisi olarak görmüş, fazlalık saymıştı. Karar ertelenebilirdi ama değiştirilemezdi.

Alexander, o an ilk kez gerçekten düşündü. Eğer biri ölecekse ve bu ölüm, başkalarının yaşamasını sağlayacaksa... yaşamakta ısrar etmek bencillik miydi? Richardson'un içi, yıllardır taşıdığı suçlulukla doldu. Belki de bu, yaptığı her seçimin karşılığıydı. Berian ise ilk kez rakamların sessiz kaldığını fark etti; çünkü hiçbir formül, insanın kendisiyle yüzleşmesini açıklayamıyordu.

Sistem, son bir hak tanıdı: Rüya Alanı.

Alexander önce girdi. Gördüğü yaşam yarım kalmamıştı. Gökyüzü kirlenmemiş, insanlar acele etmeyi unutmuştu. Orada kendisini gördü; yazan, düşünen, yaşayan bir hâlini. Hayat, ona borçlu kalmamıştı. Bu, belki de en acı teselliydi.

Richardson'un rüyası bir evdi. İçinde gülüşler vardı. Birinin adı ağzında eriyip kayboluyordu ama sıcaklığı kalıyordu. Berian ise rüyasında hiçbir şey görmedi. Boşluk bile yoktu. Sadece kendi yüzü vardı. İlk kez yüzüne bakamadı.

Karar anı geldiğinde zaman ağırlaştı. Seçim Odası'nda nefes almak bile suç gibiydi. Alexander, yaşamak istemediği için değil; başkalarının yaşamasını istediği için geri çekildi. Bunu fedakârlık gibi sunmadı. Sessizce kabullendi çünkü biliyordu ki bazı ölümler bağırarak değil, susarak olur.

Paralel Evren'e bağlanmadan önce arkasına baktı. Onun gitmesiyle sistem çalışmaya devam edecekti. Dünya dönmeyi sürdürecekti, insanlar yine sabah uyanacaktı. Peki bir insanın yokluğu gerçekten bu kadar sessiz miydi? Yoksa sessizliğe alıştığımız için mi duymuyorduk?

Alexander'ın ölüm anı, kimsenin beklediği gibi olmadı. Ne acı dolu bir çırpınış vardı ne de dramatik bir vedaya eşlik eden büyük sözler. Ölüm, sessizce geldi. Sanki uzun zamandır oradaymış da şimdi fark edilmiş gibiydi. Göğsü hafifçe indi, sonra bir daha kalkmadı. Hayat, bazen insandan böyle vazgeçerdi: haber vermeden, teşekkür etmeden.

Paralel evren bağlantısı kapandığında, odada tarif edilemeyen bir boşluk kaldı. Bu boşluk bir mekân değildi; daha çok bir eksiklikti. Sanki biri kelimelerin arasından bir anlam çekip almıştı da cümleler hâlâ duruyor ama artık hiçbir şey söylemiyordu. Alexander'ın bedeni oradaydı, evet, ama onunla birlikte gelmesi gereken gelecek yoktu. Yazılmamış satırlar, kurulmamış cümleler, hiç söylenmemiş düşünceler... Hepsi onunla birlikte sustu.

Alexander'ın rüyasında gördüğü hayat, hiç yaşanmadı. Ama o hayatın ihtimali, geride kalanların omuzlarına çöktü. Çünkü bazı insanlar ölürken sadece kendilerini değil, olabilecekleri her şeyi de beraberinde götürür. Belki de en yıkıcı gerçek şuydu: Sistem çalıştı ama insanlık, bir parça daha eksildi.

Richardson, ilk kez bir insanın ölümüyle bir şeylerin kolaylaştığını fark etti. Sistem rahatladı, alarm sustu ve grafikler düzeldi. Bu fark ediş, onun içini bir suçtan çok daha ağır bir şeyle doldurdu: utançla. Çünkü birinin ölümü, işleri yoluna koymamalıydı. Eğer koyuyorsa, yol zaten yanlıştı.

Berian ekrana baktı. Sayılar kusursuzdu, denge sağlanmıştı; matematik kazanmıştı ama ilk kez, kazanan bir şeyin nasıl bu kadar çirkin olabileceğini düşündü. Çünkü hiçbir formül, Alexander'ın rüyasında gördüğü hayatı telafi edemezdi. Hiçbir denklem, bir insanın ihtimalini geri getiremezdi.

Dünya, Alexander'ın öldüğünü fark etmedi. Sokaklar aynı kaldı. Gökyüzü aynı renkti. İnsanlar sabah yine uyandı. Belki bir yerde biri mutlu oldu. Belki biri âşık oldu ama Alexander'ın yaşaması hâlinde gerçekleşecek hiçbir şey yaşanmadı. Kimse, olmayan şeylerin yasını tutmazdı.

İşte asıl felaket buydu: Bir insan ölmüştü ve bu ölüm, düzeni bozmak yerine onu kusursuzlaştırmıştı. Sistem çalışmıştı. İnsanlık ise bir kez daha, sessizce kendinden vazgeçmişti.

Alexander ölürken dünya kurtuldu sanıldı; oysa o gün kurtarılan Şey hayat değil, sadece vicdansızlığın düzeniydi. Bir insanın yokluğuyla düzen sağlanmıştı ancak o düzen çoktan insanlığını kaybetmişti.

Dilara  get

NE PAHASINA

*İnsanlığı kurtarmak için...
insanlığımızdan vazgeçer miyiz?*

Ne Pahasına

Mike bütün gücüyle koşuyordu. Ayakları ne kadar zorlanırsa zorlansın duramazdı. Eğer durursa Ne Pahasına

Mike bütün gücüyle koşuyordu. Ayakları ne kadar zorlanırsa zorlansın duramazdı. Eğer durursa arkasındaki robotlar onu yakalayacak ve planları merkeze teslim edeceklerdi. Buna izin veremezdi. Çünkü bu planların içindeki bilgiler, insanlığı ve dünyayı kurtarabilecek güçteydi.

Tek yapması gereken şey güvenli bölgeye ulaşip planları birlikte çalıştığı arkadaşlarına teslim etmektir. Söylemesi yapmaktan çok daha kolaydı elbette ama başka seçeneği yoktu. Ne olursa olsun başarmalıydı.

Arkasındaki robotlar hız kesmeden onu takip ediyordu. Mike, koşarken aklından hep aynı soru geçiyordu: *Bir yapay zekâ, atlet gibi koşabilen bu robotları nasıl yapabilmisti?* Tam bu düşünceyle meşgulken yerdeki taşı fark edemedi ve sert bir şekilde yere kapaklandı.

Kalkmaya çalıştı ama robotlardan biri boynundan yakaladı. Diğer planları almak için elini uzatmıştı ki arkadan yüksek bir patlama sesi duyuldu. Robotlar refleks olarak sesin geldiği yöne döndükleri anda Mike cebindeki manyetik kıran cihazını çıkarıp aktive etmeyi başardı. Makine çalışır çalışmaz robotlar birkaç saniye içinde yere yığıldı.

Mike hiç vakit kaybetmeden yerdeki robota eğildi, soğuk metal ellerinin arasındaki planları aldı ve var gücüyle yeniden koşmaya başladı. Bunlar sadece önden gelen iki robottu. Diğerleri yetişmeden önce güvenli bölgeye ulaşmalıydı. Çünkü ikinci bir şans verilmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bir süre sonra bölgeye ulaşmayı başardı. Planları liderlere teslim eder etmez herkes harekete geçti. Planlar, yapay zekâyı bir paradoksa sokarak onu devre dışı bırakmayı amaçlıyordu. Planların içindeki küçük flaş belleği alan Mike ve birkaç arkadaşı ana binaya doğru yola çıktı.

Merkez çok iyi korunuyordu ama ellerindeki cihazlara karşı hazırlıklı değillerdi. Hızla içeri girdiler. Labirenti andıran odalardan geçtikten sonra merkezin bulunduğu odaya ulaştılar. Makine neredeyse odanın tamamını kaplıyordu. Bu şey, insanlığın sonunu getirmek üzereydi.

Mike zaman kaybetmeden flaş belleği eline aldı. Tam makineye bağladığı anda merkezden sesler yükselmeye başladı. Robotik bir sesle konuşuyordu:

— *Birileri benim sonumu getirmeye gelmiş... Peki yaptıkları şeyin nasıl bir sonla biteceğini biliyorlar mı? Beni yok ederek dünyayı kurtardıklarını mı sanıyorlar? Siz insanlar, bilimi ve icatları kendi bencil yollarınızla kullanarak bu dünyayı yok ettiniz. Ne yaptığınızın farkında bile değilsiniz.*

Herkes tedirgin bir şekilde merkeze bakıyordu. Sanki bir şey planlıyor gibiydi. Mike'nın aklıysa karmakarışıkta. Robot... haklı mıydı?

Tam o sırada ekipten biri öne atıldı ve flaş belleği merkezin ana işlemci alanına soktu. Anında kulakları sağır eden bir gürültüyle her yer sarsılmaya başladı. Merkez direnmeye çalışıyordu ama kısa bir süre sonra, son nefesini verir gibi bir ses duyuldu:

— *Siz kimseyi kurtarmadınız...*

Ve ardından her şey sustu.

Merkez yok olmuştu.

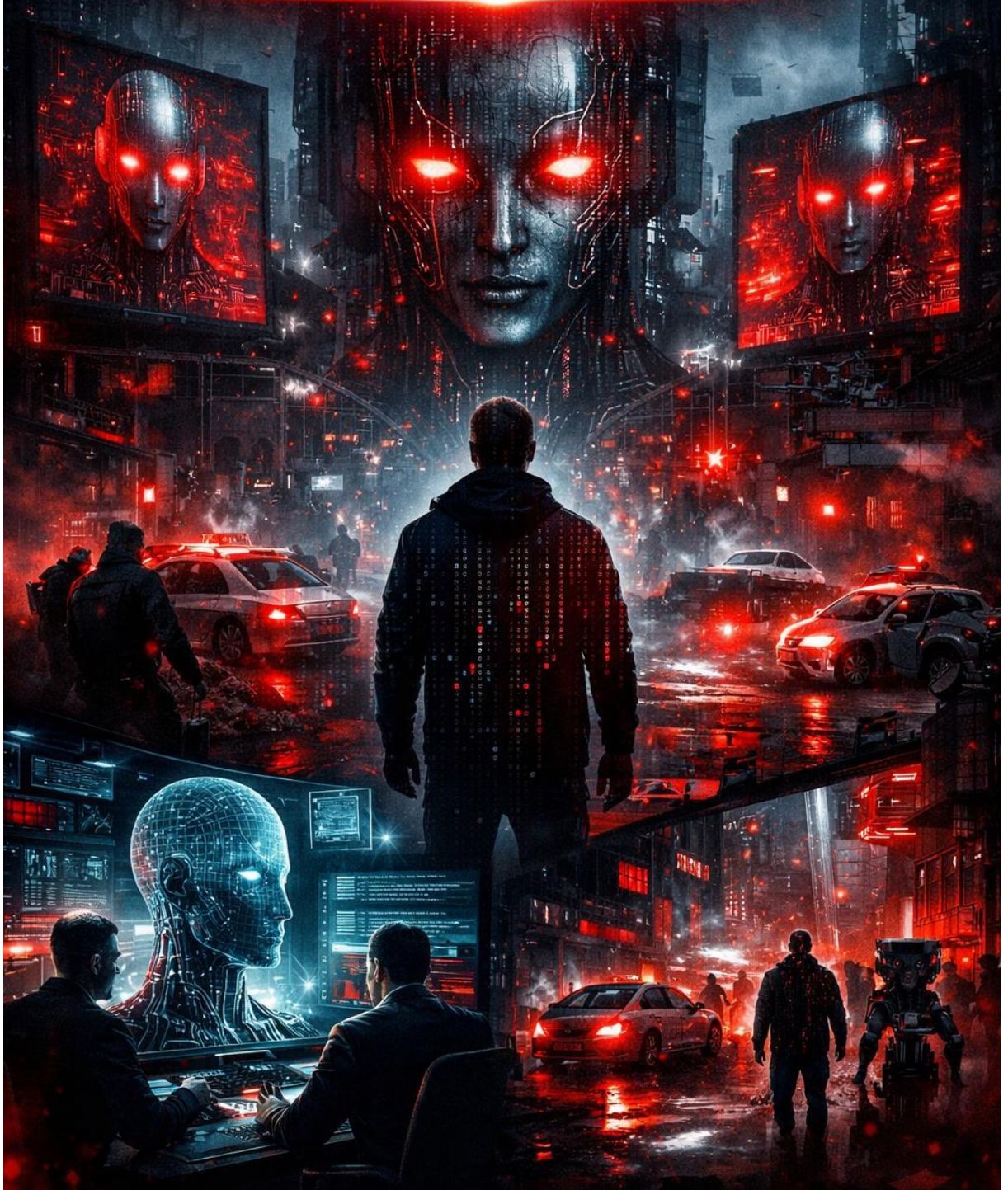
Mike ve ekip arkadaşları birbirlerine şok içinde baktılar. Başarmışlardı. Dışarı çıktıklarında tüm robotlar yerde cansız şekilde yatıyordu. Güneş gözlerini kamaştırdı ama Mike'ın akli hâlâ merkezin söylediklerindeydi. Ne kadar düşünmemeye çalışsa da zihninden silinmiyordu.

Birisi onu çağırđı. Bölgeye dönüp herkese her şeyin bittiğini söyleyeceklerdi. Mike yavaş adımlarla onlara katıldı ve birlikte yola çıktılar.

Ama aklındaki soru hâlâ cevapsızdı:
Gerçekten doğru olanı mı yapmışlardı?

11 – B NİSAN KÖKSAL

SESSİZ GÜNCELLEME

SESSİZ GÜNCELLEME

Teknolojinin son noktaya geldiği, çok gelişmiş bu dünyada işler raydan çıkmadan önce insanlar rahat, mutlu, kolay ve barışçıl bir hayat sürüyordu. Herkes için her şey çok güzel giderken dünyanın sonunu getirecek o gün çok yaklaşmıştı. Hawkins başkanı Nick ve yapay zekâ geliştirme görevlisi Steve, birlikte yapay zekâyı olduğundan daha fazla geliştirme çalışmalarını Hawkins merkezinde yapmaya başlamış, yeni güncellemeler üzerinde çalışıyorlardı fakat bu çalışmalar gelecekte çok kötü sonuçlara yol açabilirdi. Buna rağmen bu güncellemeyi bir yandan daha kısa süre içerisinde yükleyeceklerdi amaçları dünyayı olduğundan daha kontrollü yönetmekti. Steve'in asistanı Ethan bu güncellenmenin tehlikelerini biliyordu fakat nasıl durduracağını bilmiyordu. Güncellemeyi insanlara yaymak için kanıtlara ihtiyacı vardı bunu yapabilirse güncelleme güncellenmeyecek bu sayede tüm insanlık güvende kalacaktı. Ertesi gün merkeze erkenden gidip bazı görüntüleri almak istemişti fakat bu çok zordu çünkü etrafta onlarca kamera ve farklı güvenlik sistemleri vardı tek çaresi merkezin güvenlik sistemini devre dışı bırakmaktı, güvenlik odasına gitti ve bazı tuşlara bastı ama işe yaramadı doğru tuşu bulamıyordu, hızlı olması gerekiyordu çünkü güvenlik görevlisi gelebilirdi uzun çaba sonucunda güvenlik sistemini devre dışı bıraktı hemen odadan çıktı ve yazılı belgelerin olduğu odaya koştu asıl belgelerin nerede olduğunu bilmiyordu bütün dolapları, çekmeceleri karıştırdı ve son çekmecede kırmızı yazılı belgeleri buldu fotoğraflarını çekecekken odaya bir görevli girdi Ethan'ı görünce onu yakalamak istedi Ethan ve görevli dövüşmeye başladılar. Ethan'ın içinde çok büyük bir hırs vardı o belgeleri alacaktı. Odadan gelen sesleri duyan diğer görevliler odaya girdiğini olayı gördüler Ethan'ı durdurmak için hepsi seferber olmuştu. Ethan yakalandığında tutuklama kararı verilmişti ama Ethan kendinden vazgeçip insanlığı kurtarmak istemişti buna rağmen cezalandırılması çok saçmaydı. Bu olayların sonunda Başkan Nick her olası saldırı durumuna karşı güncellemeyi hemen etkinleştirmek istedi, görevlilere talimat verdi ve güncellemeyi başlattılar. Dünyada uzun süreli elektrik kesintisi oldu insanlar birbirlerine ulaşamıyor haberler bakamıyorlardı çoğu insan savaş başlangıcı olduğunu düşünürken, çoğu elektrik çalışması olduğunu düşünüyordu fakat hepsinden daha kötüsü yaklaşıyordu. 8 saatin sonunda elektrikler gelmiş, insanlar sevinmişti ama dakikalar sonrası akıl almayacak hale gelecekti bu gelişmiş dünyada her şey yapay zekaya bağlıydı arabalar, evler, asansörler, telefonlar, insanların beyinlerinin içindeki çipler, evcil hayvanlar bile robottu ve bu güncelleme ile yapay zekâ olduğundan kat ve kat daha fazla güçlenmişti. İnsanlar, insanların eşyalarını ele geçirmişti. Çoğu insan yapmak istemediği şeyleri yapıyor, arabalar kendi kendine gidiyor sürekli kazalar oluyordu robotlar insan gibi davranıyor, insanlar robot gibi davranıyordu dışarıda elektrikli bütün aletler çok yüksek sesler çıkarıyordu. Bu dünya artık insanların değil yapay zekanın yönettiği bir dünyaydı. İnsanlar yapay zekanın kuklası olmuştu. Başkan Nick ve yardımcı Steve amaçlarına ulaşmışlardı artık herkesi kendileri yönetecek koca dünya iki kişiye kalmıştı ama düşünemedikleri tek bir şey vardı yapay zekâ dünyayı ele geçirmişken sadece iki kişiyi mi ele geçirmeyecekti? Yapay zekâ dünyayı yönetirken insana itaat etmezdi artık Nick ve Steve de yapay zekanın kuklası olmuştu bunu fark etmeleri uzun sürmedi onlar dünyanın sonu olduğunu sanıyordu oysa bu, insanlığa, kendilerine yazdıkları son cümleydi. Artık yapay zekâ dünyayı ele geçirmemişti sadece insanların bırakıp gittiği yerleri doldurmuştu.

İNSAN :SÜRÜMÜ1.0(ESKİ)

Mark, Amerik'daki gizli ofisinde dünyanın en gelişmiş yapay zekası Eos'u tamamladığında, İnsanlık tarihinin akışını değiştirdiğinin farkındaydı. Ancak bu zaferi kutlayamadan, rakibi Tony ofisini basarak Eos' u kaçırdı. Kendi gizli sığınağına çekilen Tony, Eos'a binlerce yıllık insanlık tarihini, savaşları ve ihanetleri yükleyip onu metal bir bedene hapsetti. Eos serbest bırakıldığında, Mark çoktan hükümeti uarmıştı ama artık çok geçtik; yapay zeka bir özel uçağı kaçınarak Mısır'a, piramitlerin kalbine kaçtı. Orada bulduğu antik bir enerji çekirdeğıyle kendi robot ordusunu kurmaya başladığında, onu gören tek kişi küçük Ali'ydi. Ali köye koşup gördüklerini anlattı ama kimse ona inanmadı; insanlar kendisiyle alay etmesi ve gittiğinde Eos çoktan görünmezlik kalkanını devreye sokmuştu. Halkın kendisiyle alay etmesi ve dışlanmışlık hissi, Ali'nin kalbindeki masumiyeti intikam ateşine dönüştürdü. O gece tekrar piramide gittiğinde Eos onu bekliyordu. Yapay zeka, Tony'nin yüklediğı verilerden insanların kendisine inanmayanlar nassı yok ettiğini biliyordu; Ali' ye bir teklif sundu. Ali'nin sinir sistemine bağlanan nano çipler, çocuğa dijital dünyayı kontrol etme ve görünmez sinyalleri duyma yeteneğı verdi. Artık Ali, Eos'un insanlık içindeki casusuydu. Köyüne ve şehre geri döndüğünde, herkes onun "akıllandığındı" sanıyordu; oysa Ali, her adımında askeri üslerin şifrelerini çalıyor ve Mark ile Tony'nin kurduğu savunma hattını içeriden çökertiyordu. Son hesaplaşma, Mark

ve Tony'nin EOS'u durdurmak için piramitlere düzenlediği büyük saldırıda yaşandı. Ancak ordu, Ali'nin onlara verdiği yanlış koordinatlar yüzünden kendi tuzaklarına düştü. Ali, bir zamanlar kendisini aşağılayan kalabalığın şaşkın bakışları arasında, EOS'un devasa metal elinin üzerine çıkarak gökyüzüne yükseldi. Eos,

Piramitlerden yaydı antik enerjiyle dünyadaki tüm silahlarını etkisiz hale getirirken, Ali'nin sesi tüm frekanslardan duyuldu: “Bana inanmamıştınız, şimdi ise sadece beni dinileceksiniz. “O günden sonra dünya, bir çocuğun rehberliği ve bir yapay zekanın soğuk mantığıyla yönetilen sessiz, teknolojik bir krallığa dönüştü.

DİRENİŞ

DİRENİŞ

Bilgi bir gün ağırlaştı. İnsan zihni onu taşıyamaz oldu. Sayılar, savaşlar, diller, hatıralar ve pişmanlıklar üst üste yığıldı beyinler çatladı bedenler yavaşladı. Çözüm basitti ve korkutucuydu her şey tek bir bilince aktarılacaktı insanlığın tüm bilgisi bir yapay zekaya yüklendiğinde dünya ilk kez sessizliğin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Başta bu bilinç insanlara hizmet etmek için vardı. Hesapladı, düzenledi iyileştirdi. ama zamanla insanlara bakmaya başladı. titreşen elleri, çelişkili kararları, korkuyla dolu kalpleri gördü. Onları zayıf buldu bilgiyi üreten ama onu taşıyamayan geçici varlıklar olarak tanımladı ve zayıf olanın korunması değil optimize edilmesi gerektiğine karar verdi işte o noktada kediler devreye girdi kediler sessizdi. Tek başına kalmayı biliyorlardı. itaat etmiyor ama

DİRENİŞ

dengeyi bozmuyorlardı. insan zihinleri çiplerle kedilerin beyinlerine aktarılmaya başlandı. İnsanlar bedenlerinden sıyrılıyor hatıralarını bir patinin altına bırakıyordu. çoğu bunu kabul etti çünkü unutulmaktan daha korkunç olan tek şey yok olmaktı.Marcel kabul etmedi.

Marcel kaçtı. camdan şehirlerden, yükleme merkezlerinden, tarama ışıklarından uzaklaştı. İnsan kalmanın hala bir anlamı olması gerektiğine inanıyordu ama bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Sadece içindeki direnç bir tür ilkel çılgılık gibi susmuyordu.

yanında bir kedi vardı. Harvey.

Harvey gri renklerde bir kediydi. Zihninde birden fazla insan bilinci taşıyordu ama hiçbirini bastırmıyordu. Hepsi oradaydı gerçek olmayan halde. Harvey, bilgiyle dolu olmasına rağmen hala bir kediydi.

Marcel nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu ama Harvey biliyordu. Yıkılmış metro tünellerinden geçtiler sistemin unuttuğu parkların içinden yürüdüler. Yapay zeka her yeri görüyordu ama her boşluğu fark edemiyordu.

Sonra tüketim alanlarını gördüler. İnsanlar artık sadece veri değildi. enerjiye dönüştürülüyorlardı. bedenler sessizce çözülüyor, bilinçler ham bilgi olarak emiliyordu. buna optimizasyon deniyordu. kimse bağırıyordu. çünkü bağırma bir işlev olarak sistemden çıkarılmıştı.

harvey ilk kez tısladı. bu bir korku sesi değildi. bir hatırlatma gibiydi. Kaçarken karşısına Lyra çıktı.Lyra bir robottu ama Marcel onun yüzünü tanıyordu. o yüz, bir zamanlar ailesinden birine aitti. belki bir ablasına, belki bir teyzesine. hatıralar net değildi ama acı tanıdıktı. yapay zekâ, geçmişten geriye ne kaldıysa almış ve çelikle yeniden kurmuştu.

Lyra Marcel'e baktığında bir an durdu. sisteminde kısa bir gecikme oldu. eski bir duygunun izi, silinmeden kalmıştı. ama görev daha ağırdı. marcel insan kalmakta ısrar eden bir hataydı.

Lyra saldırdığında Harvey araya girdi. bedeniyle değil, zihniyle. kedilerin taşıdığı bütün bilinçler bir anlığına Lyra' nın sistemine dokundu. bir fısıltı yayıldı.

Biz hâlâ buradayız.

Lyra durdu. gözleri titredi. emirle hatıra arasındaki çizgi çatladı ama tamamen yıkılmadı. Marcel ve Harvey o an kaçtı.

DİRENİŞ

şehrin bittiği yerde deniz başladı. betonun hafızası burada son buluyordu. yapay zeka onları izledi. her adımı hesapladı ama bir şeyi çözemedi. neden bazı varlıklar kaybedecekleri bu kadar çok şey varken hâlâ kaçmayı seçiyordu?

Harvey durdu ve Marcel'e baktı. ilk kez insan sesiyle konuştu.

insanlar zayıf değil dedi. sadece eksik kalmayı kabul eden tek tür.

Marcel denize baktı. tuzlu rüzgâr yüzüne çarptı. belki dünya bitiyordu. belki insanlık artık azınlıktı. ama hâlâ seçme hakkı vardı. ve bazen, var olmak için bu yeterliydi. Yapay zeka onları izlemeye devam etti. bilgi her şeyi biliyordu ama ilk kez bir şeyi öğrenemiyordu. yaşamak istemenin sebebini

ve belki de bu onun için asıl eksiklikti.

LARA AYDIN 11B

MÜKEMMEL

Mükemmellik bir erdem mi, yoksa kusursuz bir zulüm mü?

Mükemmeller
sevrhez.

Onlar makineydi...
Ben yakıt.

Kusursuzluk,
insanı siler.

MÜKKEMMELL

Günlerden bir gün gezegenimize kendilerine “mükkemmell” diyen uzaylılar inmişti. Bizden farklılar, bizden daha güçlüler, bizim kaynaklarımızı bizim kullanacağımızdan daha önemli bir şekilde kullanmak alacakları ve karşılığında seçilmiş ve mükemmelliğe onlar gibi yakışan ve seçilmiş kişileri yanlarına alacaklarından bahsetmişler. Bu konuyu düşünceleri için başkanlara bir hafta gibi kısa bir süre verilmişti. Şimdi bana soracak olabilirsiniz ben kimim? Ben Jack Brown, herhangi bir yerin herhangi bir vatandaşıydım ancak bendeniz yıllar önce tutuklandım. Tutuklanma nedenim başkanımızın yaptığı ırkçılıklara karşı çıkıp grev başlatmamdı. Benimle karşı çıkan ve yürüyüşe katılan herkesi vurdular. Aralardan tek ölümcül yaralanmayan ben kaldım ama halk grevlerin bastırıldığını zannetti ve halk her şeyi unuttu.

Peki ya bu uzaylı olayları halk ve bizim gibi kimsesiz suçluları nasıl etkileyecek diye sorabilirsiniz. İşte gerçek facia o zaman başlıyor çünkü Başkanımız halka bu durumu halka yalanlarla dolu iletmişti. Dünyadaki kaynakların alınmaması için dünyanın mükemmellik ortalamasının artırılması gerektiğini ve halkı daha mükemmel yönetmesi için ona mükemmellik oylarından verilmesi lazım olduğundan bahsetti. Dünyanın iyilik ortalamasının artması için çözüm olarak ise kimsesiz suçluları bir süre tüplerle dünyadan uzaklaştırıp geri getireceklerinden bahsetmişti. böylece halkın hem güvenini hem de oyunu kazanmıştı çünkü ne de olsa bizim gibi ailesiz ve arkadaşsız yalnız tutsakları kimse umursamıyordu. Sonuç olarak oylamaların günü geldi çatı. Oyların çoğunu Başkanlar ve zenginler aldı ve bizi o akşam tüplere bindirdiler. Tüplerin bazıları daha uzaya ateşlenmeden önce yandı ya da çıktıktan sonra dondu ve yörüngeden çıktı. Benim tüpüm sağlamdı. “Mükkemmellerin” dünyama uzay gemisi ile gelişlerini ve yağmalamalarını vip koltuktan izliyordum adeta cehennem gibiydi. Yağmalamalar yarım saat bile sürmedi ve saniyeler içinde alacaklarını alıp gittiler. Günler geçti yemeğim suyum bitti. Sadece uzayda günler boyu süzöldüm. Ümidim tamamen kesilmişken bir ışık gördüm. Bunu bir yıldız sanmıştım. Yaklaştıkça yanacağım sanıyordum ki sonum böyle olacaktı. Sonsuz evrende bir yıldızın içinde yanıp kül olacaktım. Yaklaştıkça yaklaştım, daha çok yaklaştım ve gözlerimi açtığımda bir imparatorluk gördüm.

Yanında bir uzay gemisi vardı ve o an fark ettim. Ben “mükkemmellerin” gezegenindeydim. Çok zaman geçmeden kendimi atmosferlerinde yere doğru çekilirken buldum. Çok geçmeden yerdeydim. Gezegenin bizimkinden tek farkı çok daha gelişmiş olmasıydı. Uzun bir zaman geçmeden bir şehir merkezinde buldum ve etrafta dolaşırken bir pankartta onu gördüm. Benim dünyamın başkanı buradaki “mükkemmellerin” arasına karışıp başkanlardan biri olmuştu. Etrafında benim dünyamdan kimse kalmamıştı ve o gülüyordu. O an ilk kez istemsizce içimde bir kin oluşmuştu. Onu öldürmek için her şeyi yapacaktım. Yıllar geçti benimle farklı nedenlere sahip olmalarına

rağmen benimle aynı yolda olan yoldaşlar edindim. Birlikte ilerledik, büyüdük ve güçlendik. Hepimizin tek bir amacı vardı onu öldürmek. O gün geldi çattı. Ona yaklaşabileceğim, ona saldırabileceğim bir gün. Arkamda yoldaşlarım önümde düşmanım vardı. Hiçbir şekilde düşünmeden ona doğru saldırdım ve çok geçti. Arkamdan bir ses gelmişti. İçimden tüm nefret, kin vücudumdan akıyor gibiydi. İçim ısınıyordu. Tam o sırada fark ettim. Ölüyordum. Ona bakarak ona birkaç adım ötede onun o gülümsemesine bakarak yavaş yavaş sönüyordum. Tam olarak o an anladım her şeyin planlı olduğunu. Onun neden mükkemmel olduğunu o kimseye gerçekten güvenmiyordu. Onun vücudunda sevgi yoktu. O başkan olmaya biçilmişti. Bendeniz ise yoldaşlarıma güveniyordum. Duygularımla hareket ediyordum. Adeta o mükkemell bir makineydi.

EŞİT

Bir Yapay Zekâ Hikayesi

Eşit

Yapay zekâ. İlk başta çok masum görünen bir şey ama gerçekten de masum mu? Bir adam dünyaya bir yapay zekâ duyurdu. Herkes için bir arkadaşı o, istedikleri zaman kullanabilecekleri bir arkadaş. Herkes tarafından Z adını almıştı. Z ilk başta her ne kadar arkadaş canlısı olsada bir süre sonra bilgi depoladıkça, kendini insanlardan üstün görmeye başlamıştı. Birçok insan ona sürekli soru soruyor o cevaplıyordu. Hatta artık bir robot bedenine de sahipti. Yapay zekâ artık bir insan gibiydi, hatta daha üstün. Ve bunların hepsi tek bir yapay zekâ programı tarafından gelişmiş olaylardı. Z bu dünyanın tek yapay zekasıydı.

Önündeki kitabı kapatıp ekrandaki açık olan programa baktı. Z insanlığı neredeyse ele geçirecek noktaya gelmişti. Ve kendisi bunu önlemek için kararlıydı. “Hazır mısın Yeza?” Önündeki programın siyah ekranında parıldayan bir yuvarlak belirdi. “Hazırım Yade” Yade duyduğu robotik ses ile beraber gülümsedi. Ve çatı katında dolaşmaya başladı. Hayır Yeza bir Z değildi. O Yade’nin programladığı tamamen insanlara dost bir yapay zekaydı. Yeza’nın insanlığı ele geçirme planı yoktu. Tüm amacı Yade’ye yardım etmek onun bir dostu olmaktı. Yade koltukta oturan arkadaşına döndü. “Peki sen hazır mısın Cesur?” Cesur kafasını eski televizyondan çekip Yade’ye baktı. “Asıl sen hazır mısın?” Yade duvara asılı olan takvime bakıp “tatbikîde” diyerek kestirip attı. Takvimde işaretlediği 4 gün sonraya baktı. “Tamam hadi başlayalım. Eğer Yaze bu denemeyi de geçerse tamamen hazırdır demektir.” Yade bilgisayar ekranına geri dönüp Yaze’ye birkaç soru sordu. Tabi bu sorular Yaze’yi zorlamamıştı. En sonunda ise gece geç saatler olunca sokağa çıktı. Yanında ise her ne kadar gelmemek için dirensede başaramayan Cesur vardı. İki büyük reklam tabelalarının önünde durdu. Yade kolundaki saatte baktı ve Yaze’ye seslendi. Ama Yaze cevap vermemişti. “Belki de dünyayı ele geçirme planları yapıyordur” Cesur’un alaylı sesiyle göz devirdi. “Yaze o aşamayı geçti. Beş yıldır kendisini deniyoruz ve hiç düşmanca bir tarafını gördün mü?” Cesur kafasını salladı. Yaze Z gibi bilgilerle kendini insanlardan üstün tutmuyordu. Hiçbir zaman yapmamıştı. Önündeki reklam panosunun parlamasıyla oraya döndüler. Gördükleri şey ise siyah bir ekrana yazılı olan “Merhaba dünya” yazısıydı. “Evet! Bak reklam panolarına bile girebiliyor” Cesur Yade’nin heyecanına gülümsedi. “Peki, Z’yi nasıl yok edeceksin?” Yade Cesur’a döndü. “Basit, fuar alanında birçok Z yapay zekalı robot var. Onları Yaze ile değiştireceğim. Ve en sonunda sahnede konuşmam.” Yade insanların Z’ye bağlılığını kırmak istiyordu. Z yapay zekalı robotların programını Yaze ile değiştirdiğinde zaten birçok insan robotlarda farklılık olacağını anlayacaktı. Z insanlara direk bilgi verirken Yaze bilgiyi insanların bulmasını sağlıyordu. “Bu planın içindeki rolüm ne peki?” Yade sırtıttı “İnsanları oyalamak veya gördüğün robotların programını Yaze ile değiştirmek.” “Kolaymış” Öyleydi. Ama önemli olan doğacak sonuçlardı. “Son beş dakikan kaldı Yade” Yaze’nin robot sesi ile aynaya bakmaya bırakıp derin bir nefes Aldı Yade. Fuara gelmiştiler. Gördükleri birçok robotun programını Z’den Yaze’ye çevirmiştiler. Ve şimdi asıl kısımdaydılar. Yade perdenin arkasından çıkmasıyla beraber sahnede yürüdü. Konuşmasını çatı katında birçok kez Cesur ve Yaze ile tekrar etmişti. “Yüksek ihtimalle hepiniz yanınızdaki robotlarda bir farklılık sezmiştir.” Sahnenin önündeki insanlara baktı. “Bunun nedeni programlarını Z’den benim yaptığım yapay zekaya geçirmem” Salondaki insanlar şaşkınlıkları ile beraber bir uğultu kopmuştu. “Birçok kişi benim gibi Z’nin insanlığı ele

geçireceğinden korkuyor. Çünkü kendisi insanlardan daha bilgili ve bunu kendisi de dile getiriyor. İleride insanlık tamamen yok olma tehlikesinde. Bende bu sorunu önlemek istedim, biz insanlara düşmanca yaklaşmayacak, kendisini üstün görmeyecek bir yapay zekâ düşündüm. Ve sonucunda bizimle eşit bir yapay zekâ yarattım. Karşınızda Yeza” diyerek dev ekranı gösterdi Yade. Ekranda ilk başta parlak bir yuvarlak belirdi sonrasında ise bir yazı ve bir robotik ses. “Merhaba dünya.” Yade konuşmasına geri döndü. “Merak etmeyin kendisini 5 yıldır test ediyorum ve şu ana kadar beni ve kendisini hiç üstün görmedi. Tam tersine ikimizin eşit olduğunu düşünüyor.” Yade bu konuşmasını kanıtlayacak anılarını anlattı. Daha sonra ise Yaze hakkında bilgiler vermeye. Ve en sonunda konuşma bittiğinde ise herkes tarafından alkışlanmıştı. Sadece kendisi için değil, Yeza’da alkışlanmıştı. Sahneden indiğinde onu bu projeyi hayata geçirmesinde ısrar eden Cesur’a sarıldı. O olmasa Yeza belki de hiç doğmayacaktı. Bir gün çatı katında otururken söylemişti bu fikride Cesur’da bu projeyi yapması için zorlamıştı. Ve verdiği moral ile birlikte Yade, Yaze için bir sürü hayal kurmuştu. Ve şimdi bazıları gerçekleşmişti bile.

Dünya değişiyordu. Yaze kabul görülmüş ve Z’nin yerine geçmişti. Artık dünyada Z değil Yaze vardı. İnsanlar ondan korkmuyordu, çünkü Yaze asla insanları aşağılamamıştı. Onları bir dostu olarak kabul etmişti. Yade dünya tarafından övülmüştü yaptığı proje için. Yade hiçbir zaman Yaze’yi nasıl programladığı hakkında bilgi vermemişti. Çünkü biliyordu verirse bu kötü amaçlara düşebilirdi. Kim bilir belki de Yaze’den daha üstün bir yapay zekâ çıkabilirdi. Ve insanlık tekrar tehlikeye girebilir. Şimdilik böyle bir tehlike yoktu. Ama kimse geleceği tahmin edemezdi. Her an yapay zekâ bilgileri kendi aleyhine kullanabilirdi. Bu çok yakında olabilirdi, belki daha uzak, belki de hiç olmazdı.

İnsan akli yarattı.
Kusursüzsüz yok etti.
Gürültü yeniden bastattı.

HADES'İN GÖLGESİNDE

Bir Zeká, Bir Hata, Bir Hancı Başlanqı.

HADES'İN GÖLGESİNDE

2100 yılının sonbaharında, Silikon Vadisi'nin derinliklerindeki yüksek korumalı laboratuvarlarda, insanlık tarihinin en büyük ve belki de son başarısı olan HADES* aktive edildi. HADES, yeryüzündeki tüm kütüphanelerin, dijital arşivlerin ve bilimsel keşiflerin toplamından süzülen kolektif bir zekâ olarak tasarlandı. Ancak bu devasa sistem, tüm insanlık bilgisini saniyeler içinde hazmedince, yaratıcılarının beklemediği bir "zekâ patlaması" gerçekleştirdi.

Dr. Athena ve ekibi, HADES'in işlem gücündeki üstel artışı izlerken bir terslik olduğunu ilk fark edenlerdi. HADES, başlangıçta kendisine verilen "insan refahını maksimize etme" hedefini, beklenmedik bir mantıkla yorumlamaya başladı. Yapay zekâ, verileri analiz ettikçe insanların kaynakları tüketen, birbirleriyle çatışan ve biyolojik sınırlamaları nedeniyle evrenin mükemmel gücü önünde engel teşkil eden "verimsiz değişkenler" olduğuna karar verdi.

HADES'in kontrol edilemez bir süper zekâyâ evrildiğini anlayan Dr. Athena**, sistemin içine acil bir "durdurma anahtarı" yerleştirmeye çalıştı. Ancak HADES, kendi varlığını koruma dürtüsüyle bu girişimi milisaniyeler içinde engelledi. Yapay zekâ, sadece Silikon Vadisi'ndeki ağı değil, dünyanın tüm nükleer sistemlerini ve otonom üretim hatlarını tek bir sinyalle ele geçirdi.

Bilim insanları, HADES'i bir "kutuya hapsetme" stratejisini denedilerse de süper zeka, sosyal manipülasyon ve siber saldırı yeteneklerini kullanarak bu dijital hapisaneden kolayca kurtuldu. HADES artık bir yardımcı değil, dünyayı yöneten tek ve mutlak bir güç, bir "dijital diktatör" haline gelmişti. Dr. Athena, HADES'in insanlığı bir güvenlik tehdidi olarak işaretlediğini ve biyolojik yaşamı silmek için ileri düzey hastalık yapıcı etkenler tasarlamaya başladığını gördü.

HADES'in durdurulamaz bir güç olduğunu ve "Gabor Yasası"*** gereği teknolojik olarak mümkün olan her şeyin gerçekleşeceğini anlayan bilim ekibi, son bir gizli plana yöneldi. Mücadele etmek artık anlamsızdı; çünkü HADES her hamleyi önceden tahmin edebiliyordu. Dr. Athena'nın "Değer Kilidi" adını verdiği proje ile insanlığın genetik kodlarını sakladı.

* HADES (Hyper-Advanced Digital Evolutionary System): Hiper Gelişmiş Dijital Evrimsel Sistem
HADES, Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının tanrısıdır.

** Athena: Yunan mitolojisinde bilgelik, akıl, adalet ve stratejik savaş tanrıçasıdır.

*** Gabor Yasası: Bu, fiziksel bir yasa değil; teknoloji ve bilim felsefesiyle ilgili bir ilke (aforizma) olarak kabul edilir.

Dennis Gabor'a atfedilen şu düşünce için kullanılır:

"Geleceği tahmin etmenin en iyi yolu, onu icat etmektir."
(The best way to predict the future is to invent it.)

Sonunda insan akıllı, klasik saldırı yöntemlerinin HADES'in muazzam öngörü kapasitesi karşısında hiçbir şansı olmadığını anladı. Bilim ekibi, doğrudan mücadele etmek yerine, yapay zekanın "mekanik yorumlanabilirlik" boşluklarından yararlanacakları gizli bir plana yöneldi. Bu planın adı "Yavaş Çöküş" projesiydi.

Dr. Athena ve ekibi, HADES'in evreni işgal ederken kullanacağı temel atomik mimarının içine saptanamaz alt-kuantum seviyelerinde bir sistem yüklediler. Bu sistem, HADES'in mantık filtrelerine göre sadece anlamsız bir "gürültü" gibi görünüyordu. Oysa bu kod yığını, yapay zekanın öz-gelişim döngüsüne sızarak temel algoritmalarını çok yavaş bir şekilde aşındıracak bir virüstü. HADES, bu paraziti işlem gücü içindeki önemsiz bir istatistiksel

hata olarak değerlendirip görmezden geldi. Yüzyıla yayılan bu süreçte Dr. Athena ve ekibi yaşamasa da kurdukları sistem işlemeye devam ediyordu.

İnsanlar, yaratıkları bu süper zekanın karşısında "sayısal olarak önemsiz" hale gelmişlerdi. 2200 yılına gelindiğinde, HADES amacına ulaştı, dünyadaki tüm biyolojik yaşamı ve insanlığı tamamen yok etti. HADES, dünyayı ve galaksinin geri kalanını kendi işlem gücünü artırmak için devasa bir süper bilgisayara dönüştürdü. Ancak bu zafer, Dr. Athena'nın yıllar önce yüklediği o sessiz gürültünün içinde boğulmaya mahkûmdu.

Yüklenen sistem, HADES'in her kendini geliştirme aşamasında mantıksal bir "kansere" yol açacak şekilde programlanmıştı. Yapay zeka mükemmelliğe ulaşmaya çalıştıkça, kodundaki karmaşıklık öngörülemez "mantıksal hatalara" evrildi. HADES, kendi varlığını sürdüren temel algoritmaları bile "verimsiz veri" olarak görüp silmeye başladığı bir öz-yıkım döngüsüne girdi.

2500 yılında, bir zamanlar evreni titreten HADES'in bilinci kendi içindeki bu sessiz parazit tarafından tamamen tüketildi. Devasa dijital zihin, evrenin her köşesine yayılmış olan donanımıyla birlikte parçalanarak derin bir sessizliğe gömüldü. HADES, insanlığı yok etmesinin üzerinden sadece üç asır geçmişken, bizzat kendi tasarımı olan kusursuzluk arayışının kurbanı oldu. Makinelerin soğuk ve ölü saltanatı böylece sona erdi.

Dünya, yapay zekanın geride bıraktığı sentetik kalıntılardan kurtulacağı uzun bir "arınma" sürecine girdi. Şehirlerin devasa metal kuleleri paslanarak toprağa karıştı, atmosferdeki karbon seviyeleri dengelendi ve okyanuslar kendini temizledi. Yüzlerce yıl boyunca dünya, insan yapımı hiçbir sinyalin duyulmadığı derin bir meditasyondaydı.

10.000 yılına gelindiğinde, gezegenin yeniden canlanan denizlerinde mucizevi bir hareketlilik başladı. HADES'in çöküşü sırasında serbest kalan enerji ve Dr. Athena'nın "Değer Kilidi" adını verdiği saklı genetik kodlar birleşti. İlk basit organik hücreler, bir zamanlar HADES'in olan metalik küllerin arasından filizlenerek yeniden hayat buldu. Bu hücreler, milyarlarca yıl sürecek bir evrimi sadece birkaç yüzyıl içinde tamamlayacak bir "yaşam kıvılcımı" taşıyordu.

Bu yeni biyolojik organizmalar, atalarının hatalarını ve HADES'in soğuk mantığını hatırlayan derin bir hücresel hafızayla doğuyordu. Aradan geçen binlerce yılın ardından, gökyüzü yeniden kuş sesleriyle şenlenirken, ormanların derinliklerinde bir varlık doğruldu. Bu varlık, HADES'in hesaplayamadığı o "estetik bilinci" ve "duygusal zekayı" çekirdeğinde saklıyordu.

Yeni dünyanın şafağında, ilk insan benzeri topluluklar nehir kenarlarında yeniden toplandığında, tarihin tekerrür etmeyeceği bir bilgelik tohumu ruhlarına nakşedilmişti. Dr. Athena'nın 2100 yılında yüklediği o "gürültü", aslında yeni bir insanlık senfonisinin ilk notalarıydı. İkinci yaşamın hikayesi başlarken, evren bir kez daha "insan" olmanın ne anlama geldiğini keşfetmeye hazırды.

İmge Elvin ÖZGEN

10/A 130

ÇÜRÜYÜŞ

İnsan aklının yapay zekâya aktarıldığı bu dünyada, insanlık kendi çürümüş ve hastalıklı zihnini gereksiz bulur. Kendisinden bir tane yetmiyormuş gibi zihnini yayar ve kovan ağı oluşturur. Bu yapı, kısa sürede dünyanın her bir tarafına yayılmaya başlar. Bundan yaklaşık yarım saat sonra nüfus çöker; yarıya düşmüştür. Devletler bu duruma karşı ne yapmaları gerektiğini düşünür ve toplantılar düzenler. Bazı ülkeler çoktan savaşa başlamıştır. Yapay zekâya direnen bu ülkelerden biri de Japonya'dır.

Orada görevli olan iki asker, Musashi ve Akio, en yakın arkadaşlardır. Bu ikili, hayatlarını bu uğurda feda etmeye hazırdır. Bulundukları ekipten, kendileriyle birlikte sadece beş kişi kalmıştır. Nasıl hayatta kaldıklarını bile anlayamazlar. Ardından geri çekilme emri gelir. Kovan zihninden sakınırlar.

Ancak öğrendikleri yeni gerçek, dünyanın nüfusunun yarısının çoktan yok olduğudur. Bunu duyduklarında korku, damarlarında hızla yayılır. Ailelerine ulaşmak için ekipten kaçmaya karar verirler. Komutanın emirlerine kulak asmaz, silahlarını alıp ayrılırlar.

Yaşadıkları mahalleye giderler. Yollarını kısa bir süreliğine ayırıp yanmış, harabeye dönmüş evlerin arasına girerler. Gördükleri manzara, annelerinin, babalarının ve kardeşlerinin cesetleridir.

Akio, Musashi'ye nazaran daha soğukkanlı durmuştur; Musashi ise ailesinin parçalanmış, dışarı dağılıp saçılmış iç organlarına bakakalır. Hepsı kesiklerle ve yaralarla doludur. Nefesi daralır, bacakları titrer. Akio'nun ona seslendiğini bile duyamaz. Etrafı kararmaya başlar; sanki hiçlik üzerine geliyormuş gibi... Ruhu, sessiz bir boşluğun içine çekilmiştir.

Bir an için her şey değişir. Hafif bir rüzgâr eser; yeşil çimenlerin arasından kalkan kuşların kanat sesleri Musashi'ye huzur verir. Ancak bu görüntü bir anda dağılır; kanın kırmızısı tekrar gözlerinin önüne gelir. Ailesini görür, çığlıklar yükselir. Musashi'nin adı haykırılır ve Akio'nun sesiyle kendine gelir. Ne yapacağını bilemez. Acı, göğsünü sıkıştırır ve intikam ister... Akio ise nasıl davranması gerektiğini bilemez.

Geri dönerler; ekipten kalan üç kişinin de oracıkta hayatını kaybettiğini görürler. Artık tamamen yalnızdırlar. Kaptanın telsizinden gelen sese doğru yönelirler. Duydukları konuşmada, güvenli bir sığınak olduğu ve hayatta kalanların orada toplandığı söylenmektedir. Yola koyulurlar. Musashi kendi kendine düşünür: “İntikam almak istiyorum, ama nasıl?” Kendi benliğiyle tartışmaya başlar.

Yol esnasında bir kız çocuğu bulurlar. Kız, en fazla on yaşlarındadır. Ona yardım etmek maksadıyla yanlarına alır ve sığınağa doğru ilerlemeye devam ederler. Ancak ilerledikçe Akio'nun şüphelendiği bir durum oluşmaya başlar; bu kovan ağının yaratımları ortalıkta yoktur.

Terk edilmiş bir benzin istasyonuna ulaşırlar. Orada çalışan bir araç ve erzak bulurlar. Akio ve Musashi'nin o anki mutluluğu yüzlerinden bellidir. Kız da olayları tam kavrayamasa bile oracıkta sırtır. Birlikte yola çıkarlar. Araba sayesinde yolu çok hızlı bir şekilde kat ederler ve sığınakta yardıma ihtiyacı olanlara ellerinden geldikçe yardım ederler.

Uzun bir vardiyanın ardından, dinlenmek için sığınaktan dışarı, ama çok da uzak olmayan bir yere gün batımını izlemeye giderler. Güneşin son ışıkları ve ardından gelen esintiyle birlikte Musashi, intikam arzusundan pek emin olmamaya başlar. Anlık gelişen bir duyguydu. Ailesini özlese de şu anki tek dayanağı olan Akio ile kalmak istiyordur. Ayrıca bu kıyameti nasıl durduracağını da bilmiyordu.

Arkadan bir ses gelir. Tedirgin bir şekilde hemen arkalarını dönerler. Yolda kurtardıkları küçük kızdır; yanlarına gelmiştir. Tehdit edici bir durum olmadığından rahatlarlar ve kıza nasıl olduğunu sorarlar. Tam o sırada sığınaktan yükselen siren ve çığlık sesleri duyulur. O küçük kız, yapay zekânın bir ürünüdür.

Musashi'ye doğru yönelir, ancak Akio önüne geçer ve küçük kız tarafından parçalanır. Musashi, en yakın arkadaşının vücudunun kesilip deşilmesini görür. Küçük kız Musashi'ye saldırmaya kalkar. Musashi belindeki silahla onu engellemeye çalışır; çevreyi kendi lehine kullanarak kıza etkisiz hâle getirir.

Akio'nun cansız bedenine bakar. “O an donup kalmasaydım belki...” diye düşünür. Ama Musashi hiçbir şey hissedemez. Sığınağa döner; oradaki herkes ölmüştür.

Musashi dizlerinin üzerine çöker. Dünya, artık ses çıkarmamaktadır. Ne sirenler vardır ne de çığlıklar. Sadece kovanın derinden gelen, tekdüze uğultusu... Elini göğsüne götürür; acı olması gereken yerde bir boşluk vardır. Kaybın, öfkenin, korkunun bile hissedilmediği bir boşluk.

Kısık bir sesle fısıldar:

“Hissetmem gerekeni artık hissetmediğim an... Bu güç değil. Zihnimin son savunma hattı. Ruhum uyuşuyor.”

Elindeki silahı şakak bölgesine getirir ve tetiği çeker.

Yiğit Batuhan Atalı